Käesolev dokument on vaid dokumenteerimisvahend ja institutsioonid ei vastuta selle sisu eest

►**B** **NÕUKOGU DIREKTIIV 92/49/EMÜ,**

18. juuni 1992,

otsekindlustustegevusega, välja arvatud elukindlustustegevusega seotud õigusnormide kooskõlastamise kohta, millega muudetakse direktiive 73/239/EMÜ ja 88/357/EMÜ (kolmas kahjukindlustuse direktiiv)

(EÜT L 228, 11.8.1992, lk 1)

Muudetud:

		Euroopa Liidu Teataja		
		nr	lehekülg	kuupäev
►**M1**	Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 95/26/EÜ, 29. juuni 1995	L 168	7	18.7.1995
►**M2**	Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2000/64/EÜ, 7. november 2000	L 290	27	17.11.2000
►**M3**	Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2002/87/EÜ, 16. detsember 2002	L 35	1	11.2.2003
►**M4**	Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2005/1/EÜ, 9. märts 2005	L 79	9	24.3.2005
►**M5**	Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2005/68/EÜ, 16. november 2005	L 323	1	9.12.2005
►**M6**	Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2007/44/EÜ, 5. september 2007	L 247	1	21.9.2007
►**M7**	Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2008/36/EÜ, 11. märts 2008	L 81	69	20.3.2008

Parandatud:

►**C1**	Parandus, ELT L 270, 13.10.2007, lk 32 (2005/68/EÜ)

Käesolev konsolideeritud versioon sisaldab viiteid Euroopa arveldusühikule ja/või eküüle, mida alates 1. jaanuarist 1999 peaks käsitlema viitena eurole – nõukogu määrus (EMÜ) nr 3308/80 (EÜT L 345, 20.12.1980, lk 1) ja nõukogu määrus (EMÜ) nr 1103/97 (EÜT L 162, 19.6.1997, lk 1).

▼B

NÕUKOGU DIREKTIIV 92/49/EMÜ,

18. juuni 1992,

otsekindlustustegevusega, välja arvatud elukindlustustegevusega seotud õigusnormide kooskõlastamise kohta, millega muudetakse direktiive 73/239/EMÜ ja 88/357/EMÜ (kolmas kahjukindlustuse direktiiv)

EUROOPA ÜHENDUSTE NÕUKOGU,

võttes arvesse Euroopa Majandusühenduse asutamislepingut, eriti selle artikli 57 lõiget 2 ja artiklit 66,

võttes arvesse komisjoni ettepanekut, ([1])

koostöös Euroopa Parlamendiga, ([2])

võttes arvesse majandus- ja sotsiaalkomitee arvamust ([3])

ning arvestades, et:

(1) vaja on välja kujundada otsekindlustuse, välja arvatud elukindlustuse siseturg, pidades silmas nii asutamisõigust kui ka teenuste osutamise vabadust, et muuta ühenduses asuvate riskide kindlustamine hõlpsamaks ühenduses asuva peakontoriga kindlustusseltsidele;

(2) 22. juuni 1988. aasta teine nõukogu direktiiv otsekindlustustegevusega, välja arvatud elukindlustustegevusega seotud õigusnormide kooskõlastamise kohta, millega nähakse ette sätted teenuste osutamise vabaduse tegeliku kasutamise hõlbustamiseks ja muudetakse direktiivi 73/239/EMÜ (88/357/EMÜ), ([4]) on juba andnud olulise panuse otsekindlustuse, välja arvatud elukindlustuse siseturu loomiseks, võimaldades kindlustusvõtjatele, kes oma seisundi, suuruse või kindlustatavate riskide laadi tõttu ei vaja erilist kaitset riski asukohaliikmesriigis, täieliku vabaduse kasutada võimalikult avarat kindlustusturgu;

(3) seetõttu on direktiiv 88/357/EMÜ tähtis etapp siseriiklike turgude ühendamisel integreeritud turuks ja seda etappi tuleb täiendada muude ühenduse meetmetega, mille eesmärk on võimaldada kõigil kindlustusvõtjatel sõltumata nende seisundist, suurusest või kindlustatavate riskide laadist kasutada ükskõik millist kindlustusandjat, kelle peakontor asub ühenduses ja kes seal asutamisõiguse või teenuste osutamise vabaduse alusel tegutseb, tagades neile samal ajal piisava kaitse;

(4) käesolev direktiiv on osa juba jõustunud ühenduse õigusaktide kogumist, mis hõlmab 24. juuli 1973. aasta esimese nõukogu direktiivi otsekindlustustegevuse, välja arvatud elukindlustustegevuse alustamise ja jätkamisega seotud õigusnormide kooskõlastamise kohta (73/239/EMÜ) ([5]) ning nõukogu 19. detsembri 1991. aasta direktiivi kindlustusseltside raamatupidamise aasta- ja ühendaruannete kohta (91/674/EMÜ) ([6]);

(5) vastuvõetud lähenemisviis seisneb sellises ühtlustamises, mis on elutähtis, vajalik ja piisav tegevuslubade ja usaldatavusnormatiivide süsteemide vastastikuseks tunnustamiseks, võimaldades seega anda ühtse tegevusloa, mis kehtib kogu ühenduses, ja kohaldada päritoluliikmesriigi poolse järelevalve põhimõtet;

([1]) EÜT C 244, 28.9.1990, lk 28, ja EÜT C 93, 13.4.1992, lk 1.
([2]) EÜT C 67, 16.3.1992, lk 98, ja EÜT C 150, 15.6.1992.
([3]) EÜT C 102, 18.4.1991, lk 7.
([4]) EÜT L 172, 4.7.1988, lk 1. Viimati muudetud direktiiviga 90/618/EMÜ (EÜT L 330, 29.11.1990, lk 44).
([5]) EÜT L 228, 16.8.1973, lk 3. Viimati muudetud direktiiviga 88/357/EMÜ (EÜT L 172, 4.7.1988, lk 1).
([6]) EÜT L 374, 31.12.1991, lk 7.

▼B

(6) selle tulemusel sõltub kindlustustegevuse alustamine ja jätkamine edaspidi ühtse ametliku tegevusloa saamisest, mille annavad pädevad asutused liikmesriigis, kus asub kindlustusseltsi peakontor; selline tegevusluba võimaldab kindlustusseltsil tegutseda asutamisõiguse või teenuste osutamise vabaduse alusel kogu ühenduses; liikmesriik, kus asub filiaal või kus osutatakse teenuseid, ei või enam nõuda, et kindlustusseltsid, kes soovivad seal jätkata kindlustustegevust ja kes on oma päritoluliikmesriigis juba tegevusloa saanud, taotleksid uut luba; direktiive 73/239/EMÜ ja 88/357/EMÜ tuleks seetõttu vastavalt muuta;

(7) päritoluliikmesriikide pädevad asutused vastutavad edaspidi kindlustusseltside finantsseisundi jälgimise eest, kaasa arvatud nende maksejõulisus, piisavate kindlustustehniliste eraldiste loomine ja nende eraldiste tagamine vastavuses olevate varadega;

(8) teatavad käesoleva direktiivi sätted määravad kindlaks minimaalsed standardid; päritoluliikmesriik võib oma pädevatelt asutustelt loa saanud kindlustusseltsidele sätestada rangemad eeskirjad;

(9) liikmesriikide pädevate asutuste käsutuses peavad olema järelevalvevahendid, mis on vajalikud kindlustusseltside korrapärase tegutsemise tagamiseks kogu ühenduses kas asutamisõiguse või teenuste osutamise vabaduse alusel; eriti peab neil olema võimalus kehtestada sobivaid julgeolekumeetmeid või rakendada sanktsioone, mille eesmärk on takistada eeskirjade eiramist ja kindlustuse järelevalve sätete rikkumist;

(10) siseturg on sisepiirideta ala ja hõlmab juurdepääsu kogu kindlustustegevusele, välja arvatud elukindlustus, terves ühenduses ning seetõttu iga nõuetekohaselt tegevusloa saanud kindlustusandja võimalust kindlustada kõiki direktiivi 73/239/EMÜ lisas nimetatud riske; sel eesmärgil tuleb kaotada teatud liikmesriikides mõnele asutusele kuuluv teatavate riskide kindlustamise monopol;

(11) sätteid portfellide üleandmiste kohta tuleb kohandada, et viia need vastavusse käesolevas direktiivis kehtestatud ühtse tegevusloa süsteemiga;

(12) direktiiv 91/674/EMÜ on juba jõustanud liikmesriikide selliste eeskirjade vajaliku ühtlustamise, mis käsitlevad kindlustustehnilisi eraldisi, mille loomist nõutakse kindlustusandjatelt nende kohustuste tagamiseks, ja see ühtlustamine võimaldab neid eraldisi vastastikku tunnustada;

(13) kindlustustehniliste eraldiste tagamiseks kasutatavate varade hajutamist, asukohta ja vastavust reguleerivad eeskirjad tuleb kooskõlastada, et hõlbustada liikmesriikide eeskirjade vastastikust tunnustamist; kooskõlastamisel tuleb arvesse võtta kapitaliliikumise liberaliseerimise meetmeid, mis on sätestatud nõukogu 24. juuni 1988. aasta direktiiviga asutamislepingu artikli 67 rakendamise kohta (88/361/EMÜ), ([1]) ning ühenduse edusamme majandus- ja rahaliidu suunas;

(14) päritoluliikmesriik ei või kindlustusseltsidelt nõuda kindlustustehniliste eraldiste kattevarade investeerimist teatud kindlatesse varaliikidesse, sest selline nõue oleks vastuolus direktiivis 88/361/EMÜ sätestatud kapitaliliikumise liberaliseerimise meetmetega;

(15) kuni investeerimisteenuseid käsitleva direktiivi vastuvõtmiseni, mis muuhulgas ühtlustaks reguleeritud turu mõiste määratluse, tuleb see mõiste käesolevas direktiivis määratleda ajutiselt, ilma et see piiraks kõnealust edaspidist ühtlustamist; see määratlus asendatakse ühenduse tasandil ühtlustatuga, mis paneb turu asukohaliikmesriigile vastutuse küsimustes, mille käesolev direktiiv määrab ajutiselt kindlustusseltsi päritoluliikmesriigile;

([1]) EÜT L 178, 8.7.1988, lk 5.

▼B

(16) tuleb täiendada vahendite nimekirja, millest võib koosneda direktiiviga 73/239/EMÜ nõutav solventsusmarginaal, et võtta arvesse uusi rahastamisvahendeid ja muudele rahaasutustele nende omavahendite loomiseks antud võimalusi;

(17) integreeritud kindlustusturu raames tuleks kindlustusvõtjatele, kes oma seisundi, suuruse või kindlustatava riski laadi tõttu ei vaja riski asukohariigis erilist kaitset, anda täielik vabadus valida nende kindlustuslepingute suhtes kohaldatav õigus;

(18) kindlustuslepinguõiguse ühtlustamine ei ole kindlustuse siseturu saavutamise eeltingimus; seetõttu tagab liikmesriikidele antud võimalus kohaldada nende territooriumil asuvaid riske kindlustavate kindlustuslepingute suhtes oma õigust tõenäoliselt piisava kaitse kindlustusvõtjatele, kes vajavad erilist kaitset;

(19) siseturu raames on kindlustusvõtja huvides, et tal oleks juurdepääs ühenduses kättesaadavate kindlustustoodete võimalikult laiale valikule, mis võimaldab tal nende seast valida tema vajadustele kõige paremini vastava; riski asukohaliikmesriik peab tagama, et miski ei takistaks tema territooriumil kõigi ühenduses müügiks pakutavate kindlustustoodete turustamist, niivõrd kui need ei ole vastuolus riski asukohaliikmesriigis kehtivate üldist hüvangut kaitsvate õigusnormidega ja kui seda üldist hüvangut ei kaitse päritoluliikmesriigi eeskirjad, tingimusel et selliseid sätteid tuleb kohaldada eranditult kõigi selles liikmesriigis tegutsevate kindlustusseltside suhtes ning et need on objektiivselt vajalikud ja proportsionaalsed taotletava eesmärgiga;

(20) liikmesriigid peavad suutma tagada, et kindlustustooted ja lepingudokumendid, mida asutamisõiguse ja teenuste osutamise vabaduse alusel kasutatakse nende territooriumil asuvate riskide kindlustamiseks, vastavad kohaldatavatele üldist hüvangut kaitsvatele õigusnormidele; kasutatavad järelevalvesüsteemid peavad vastama integreeritud turu nõuetele, kuid nende kasutamine ei või olla kindlustustegevuse eeltingimus; sellelt seisukohalt ei ole lepingutingimuste eelneva heakskiitmise süsteemid õigustatud; seetõttu on vaja sätestada muud süsteemid, mis paremini vastaksid siseturu nõuetele ja võimaldaksid liikmesriikidel tagada kindlustusvõtjatele piisav kaitse;

(21) juhul kui kindlustusvõtja on füüsiline isik, peaks kindlustusselts talle teatama lepingu suhtes kohaldatava õiguse ja kindlustusvõtjate lepinguid käsitlevate kaebuste käitlemise korra;

(22) mõnes liikmesriigis on era- või vabatahtlik tervisekindlustus osaline või täielik alternatiiv sotsiaalkindlustussüsteemidega tagatud tervisekindlustusele;

(23) tervisekindlustuslepingute laad ja sotsiaalsed tagajärjed õigustavad riski asukohaliikmesriigi pädevate asutuste nõuet korrapäraselt teatada kindlustuse üld- ja eritingimused kontrollimaks, et sellised lepingud on osaline või täielik alternatiiv sotsiaalkindlustussüsteemiga tagatavale tervisekindlustusele; selline kontroll ei tohi olla toodete turustamise eeltingimus; sotsiaalkindlustussüsteemiga tagatava tervisekindlustuse osaliseks või täielikuks alternatiiviks oleva tervisekindlustuse ainuomane laad eristab seda muudest kahju- ja elukindlustuse liikidest, sest kindlustusvõtjatele tuleb hoolimata nende east või kindlustamiskõlblikkusest tagada tegelik juurdepääs eratervisekindlustusele või vabatahtlikule tervisekindlustusele;

(24) sel eesmärgil on mõned liikmesriigid vastu võtnud konkreetseid õigusnorme; üldise hüvangu kaitseks on võimalik selliseid õigusnorme vastu võtta ja säilitada niivõrd, kuivõrd need ei piira põhjendamatult asutamisõigust või teenuste osutamise vabadust, olles kokku leppinud, et selliseid sätteid tuleb kohandada identsel viisil hoolimata kindlustusseltsi päritoluliikmesriigist; need õigusnormid võivad laadilt erineda vastavalt tingimustele igas liikmes-

▼B

riigis; need meetmed võivad ette näha vaba liitumisvõimaluse, kindlustusmaksed ühtsel alusel vastavalt kindlustuse liigile ja eluaegse kindlustuse; samuti võib selle eesmärgi saavutamiseks nõuda eratervisekindlustust või vabatahtlikku tervisekindlustust pakkuvatelt kindlustusseltsidelt riiklike sotsiaalkindlustuskavadega antava kindlustusega võrdväärsete standardkindlustuste pakkumist kindlustusmaksemääraga, mis on ettenähtud maksimumiga võrdne või sellest madalam, ja osalemist kahjuhüvituskavades; edasise võimalusena võib nõuda, et eratervisekindlustus või vabatahtlik tervisekindlustus vastaks tehnilises mõttes elukindlustusele;

(25) direktiivis 73/239/EMÜ, nagu see on muudetud käesoleva direktiiviga, kehtestatud kooskõlastamise tõttu pole nimetatud direktiivi artikli 7 lõike 2 punktis c Saksamaa Liitvabariigile antud võimalus keelata üheaegne tegelemine tervisekindlustuse ja muude kindlustusliikidega enam õigustatud ja tuleb seetõttu kaotada;

(26) liikmesriigid võivad nõuda, et kõik nende territooriumil omal vastutusel kohustuslikku tööõnnetuste kindlustust pakkuvad kindlustusseltsid järgiksid nende siseriiklikus õiguses sellise kindlustuse suhtes ettenähtud sätteid; seda nõuet ei saa kohaldada finantsjärelevalvet käsitlevate sätete suhtes, mis on eranditult päritoluliikmesriigi kohustus;

(27) asutamisõiguse kasutamine nõuab pidevat kohalolekut filiaali asukohaliikmesriigis; vastutus kindlustatud isikute ja kannatanute erihuvide eest liikluskindlustuse puhul kolmanda isiku vastutuse suhtes nõuab filiaali asukohaliikmesriigis seda riski käsitlevate hüvitisenõuete kohta kogu vajaliku teabe kogumiseks piisavaid struktuure, millel on piisavad volitused kindlustusseltsi esindamiseks kannatanud osapoolte ees, kes võivad nõuda hüvitist, kaasa arvatud volitused maksta sellist hüvitist ja esindada kindlustusseltsi või vajaduse korral korraldada selle esindamine kohtus ja kõnealuse liikmesriigi pädevate asutuste ees hüvitusnõuete asjus;

(28) siseturu raames ei või ükski liikmesriik jätkuvalt keelata oma territooriumil üheaegset kindlustustegevust asutamisõiguse ja teenuste osutamise vabaduse alusel; liikmesriikidele selleks direktiiviga 88/357/EMÜ antud võimalus tuleks seetõttu kaotada;

(29) sätestada tuleks sanktsioonide süsteem, mida kohaldatakse juhul, kui kindlustusselts ei täida riski asukohaliikmesriigis tema suhtes kohaldatavaid üldist hüvangut kaitsvaid sätteid;

(30) mõned liikmesriigid ei kohalda kindlustustehingute suhtes ühtki kaudse maksustamise liiki, enamik aga kohaldab erimakse ja muid sissemaksevorme, kaasa arvatud hüvitusorganitele mõeldud lisamaksed; kõnealuste maksude ja sissemaksete struktuur ja määrad lahknevad märgatavalt liikmesriigiti, kus neid kohaldatakse; soovitav on vältida senistest lahknevustest põhjustatud liikmesriikidevahelisi konkurentsimoonutusi kindlustusteenuste vallas; edasise ühtlustamiseni heastab sellise probleemi usutavasti riski asukohaliikmesriigi sätestatud maksusüsteemide ja muude sissemaksevormide kohaldamine ning liikmesriigid peavad kehtestama korra, millega tagatakse selliste maksude ja sissemaksete kogumine;

(31) käesolevas direktiivis sätestatud üksikasjalikes eeskirjades on aegajalt vaja teha tehnilisi muudatusi, et võtta arvesse kindlustusala edasist arengut; komisjon teeb vajaduse korral vajalikud muudatused pärast konsulteerimist direktiiviga 91/675/EMÜ ([1]) loodud kindlustuskomiteega, kasutades talle asutamislepinguga antud rakendusvolitusi;

([1]) EÜT L 374, 31.12.1991, lk 32.

▼B

(32) vaja on vastu võtta erisätted, mis käesoleva direktiivi jõustumisel tagaksid ladusa ülemineku seniselt õiguslikult režiimilt režiimile, mille direktiiv kehtestab, vältides liikmesriikide pädevate asutuste täiendavat töökoormust;

(33) asutamislepingu artikli 8c alusel tuleks arvesse võtta jõupingutuste ulatust, mida peavad tegema teatavad arengu eri etappidel olevad rahvamajandused; seetõttu tuleks käesoleva direktiivi järkjärguliseks kohaldamiseks teatavate liikmesriikide tarvis vastu võtta üleminekukord,

ON VASTU VÕTNUD KÄESOLEVA DIREKTIIVI:

I JAOTIS

MÕISTED JA REGULEERIMISALA

Artikkel 1

Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

a) *kindlustusselts* — ettevõtja, kes on saanud ametliku tegevusloa vastavalt direktiivi 73/239/EMÜ artiklile 6;

b) *filiaal* — kindlustusseltsi esindus või filiaal, pidades silmas direktiivi 88/357/EMÜ artiklit 3;

c) *päritoluliikmesriik* — liikmesriik, kus asub riski kindlustava kindlustusseltsi peakontor;

d) *filiaali asukohaliikmesriik* — liikmesriik, kus asub riski kindlustav filiaal;

e) *teenuste osutamise liikmesriik* — direktiivi 88/357/EMÜ artikli 2 punktis d määratletud riski asukohaliikmesriik, juhul kui riski kindlustab teises liikmesriigis asuv kindlustusselts või filiaal;

f) *kontroll* — direktiivi 83/349/EMÜ ([1]) artiklis 1 määratletud suhe emaettevõtja ja tütarettevõtja vahel või samasugune suhe mis tahes füüsilise või juriidilise isiku ja ettevõtja vahel;

g) *oluline osalus* — otsene või kaudne osalus äriühingus, mis esindab 10 % või rohkem kapitalist või hääleõigusest või mis võimaldab avaldada olulist mõju selle äriühingu juhtimisele, milles osalust omatakse.

▼M6

Käesoleva mõiste tähenduses võetakse seoses artiklitega 8 ja 15 ning artiklis 15 osutatud osalusega muu määraga arvesse direktiivi 2004/109/EÜ ([2]) artiklites 9 ja 10 osutatud hääleõigust ning samuti nimetatud direktiivi artikli 12 lõigetes 4 ja 5 sätestatud osaluste summeerimise tingimusi.

Liikmesriigid ei võta arvesse hääleõigust ega väärtpabereid, mida investeerimisühingud või krediidiasutused võivad omada finantsinstrumentide garanteerimise tulemusel ja/või finantsinstrumentide emissiooni tagamisel kindla kohustuse alusel, mis on loetletud direktiivi 2004/39/EÜ ([3]) I lisa A jao punktis 6 tingimusel, et neid õigusi ühelt poolt ei rakendata ega kasutata muul viisil, et sekkuda emitendi

([1]) EÜT L 193, 18.7.1983, lk 1.

([2]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. detsembri 2004. aasta direktiiv 2004/109/EÜ läbipaistvuse nõuete ühtlustamise kohta teabele, mis kuulub avaldamisele emitentide kohta, kelle väärtpaberid on lubatud reguleeritud turul kauplemisele (ELT L 390, 31.12.2004, lk 38).

([3]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 21. aprilli 2004. aasta direktiiv 2004/39/EÜ finantsinstrumentide turgude kohta (ELT L 145, 30.4.2004, lk 1). Direktiivi on viimati muudetud direktiiviga 2007/44/EÜ (ELT L 247 21.9.2007, lk 1).

▼M6

juhtimisse, ning teiselt poolt et need võõrandatakse ühe aasta jooksul alates omandamisest;

▼B

h) *emaettevõtja* — direktiivi 83/349/EMÜ artiklites 1 ja 2 määratletud emaettevõtja;

i) *tütarettevõtja* — direktiivi 83/349/EMÜ artiklites 1 ja 2 määratletud tütarettevõtja; tütarettevõtja iga tütarettevõtjat loetakse samuti selle ettevõtja tütarettevõtjaks, mis on nende ettevõtjate emaettevõtja;

j) *reguleeritud turg* — kuni määratluse vastuvõtmiseni investeerimisteenuseid käsitlevas direktiivis finantsturg, mida ettevõtja päritoluliikmesriik loeb reguleeritud turuks ja mida iseloomustavad:

— korrapärane toimimine ning

— see, et vastavate asutuste antud või heakskiidetud eeskirjad määravad kindlaks turu toimimistingimused, turulepääsu tingimused ja juhul, kui kohaldatakse nõukogu 5. märtsi 1979. aasta direktiivi väärtpaberite väärtpaberibörsil ametliku noteerimise tingimuste kooskõlastamise kohta (79/279/EMÜ), ([1]) siis selle direktiiviga kehtestatud börsile pääsemise tingimused, või juhul, kui seda direktiivi ei kohaldata, tingimused, mida finantsinstrument peab täitma, et sellega saaks turul tõhusalt kaubelda.

Käesoleva direktiivi eesmärgil võib reguleeritud turg asuda liikmesriigis või kolmandas riigis. Viimasel juhul peab turg saama päritoluliikmesriigi tunnustuse ja vastama võrreldavatele nõuetele. Kõik sellel turul kaubeldavad finantsinstrumendid peavad olema kõnealuse liikmesriigi turul või turgudel kaubeldavate instrumentidega võrreldava kvaliteediga;

k) *pädevad asutused* — liikmesriigi asutused, kelle pädevusse on seadusega või määrusega antud kindlustusseltside järelevalve;

▼M1

l) *püsivad sidemed* — tähendab olukorda, kus kaks või enam füüsilist või juriidilist isikut on seotud:

a) “osaluse” kaudu, mis tähendab äriühingus hääleõiguse või kapitali omamist otseselt või kaudselt vähemalt 20 %, või

b) “kontrolli” kaudu, mis kõikidel juhtudel tähendab direktiivi 83/349/EMÜ ([2]) artikli 1 lõigetes 1 ja 2 osutatud ema- ja tütarettevõtja suhet või samasugust suhet füüsilise või juriidilise isiku ja äriühingu vahel; tütarettevõtja tütarettevõtjat loetakse samuti nimetatud äriühingute eesotsas oleva emaettevõtja tütarettevõtjaks.

Olukorda, kus kaks või enam füüsilist või juriidilist isikut on ühe ja sama isikuga kontrollisuhte kaudu alaliselt seotud, käsitletakse samuti nimetatud isikute vahelise püsiva sidemena.

▼B

Artikkel 2

1. Käesolevat direktiivi kohaldatakse direktiivi 73/239/EMÜ artiklis 1 nimetatud kindlustusliikide ja kindlustusseltside suhtes.

2. Käesolevat direktiivi ei kohaldata kindlustusliikide või toimingute ega kindlustusseltside või institutsioonide suhtes, mille suhtes ei kohaldata direktiivi 73/239/EMÜ, samuti selle direktiivi artiklis 4 nimetatud organite suhtes.

([1]) EÜT L 66, 13.3.1979, lk 21. Viimati muudetud direktiiviga 82/148/EMÜ (EÜT L 62, 5.3.1982, lk 22).

([2]) EÜT L 193, 18.7.1983, lk 1. Viimati muudetud direktiiviga 90/605/EMÜ (EÜT L 317, 16.11.1990, lk 60).

▼B

Artikkel 3

Vaatamata artikli 2 lõikele 2 võtavad liikmesriigid kõik meetmed tagamaks, et nende territooriumil asutatud ja direktiivi 73/239/EMÜ artiklis 4 nimetatud organitele antud teatavates kindlustusliikides tegevuse alustamise monopolid kaotatakse 1. juuliks 1994.

II JAOTIS

KINDLUSTUSTEGEVUSE ALUSTAMINE

Artikkel 4

Direktiivi 73/239/EMÜ artikkel 6 asendatakse järgmisega:

"Artikkel 6

Otsekindlustustegevuse alustamiseks on vaja eelnevat ametlikku tegevusluba.

Sellist tegevusluba peavad päritoluliikmesriigi pädevatelt asutustelt taotlema:

a) kõik kindlustusseltsid, kes asutavad selle riigi territooriumil oma peakontori;

b) kõik kindlustusseltsid, kes pärast esimeses punktis nimetatud loa saamist laiendavad oma tegevust kogu kindlustusliigile või muudele liikidele."

Artikkel 5

Direktiivi 73/239/EMÜ artikkel 7 asendatakse järgmisega:

"Artikkel 7

1. Tegevusluba kehtib kogu ühenduses. See võimaldab kindlustusseltsil seal tegutseda kas asutamisõiguse või teenuste osutamise vabaduse alusel.

2. Tegevusluba antakse konkreetse kindlustusliigi kohta. See hõlmab kogu liiki, kui taotleja ei soovi kindlustada ainult osa sellise liigiga hõlmatud riskidest, mis on loetletud lisa punktis A.

Sellest olenemata:

a) võivad liikmesriigid anda loa lisa punktis B loetletud liikide rühmadele, lisades neile seal täpsustatud sobivad nimetused;

b) ühe liigi või liikide rühma kohta antud tegevusluba kehtib ka muu liigiga hõlmatud lisariskide katmise eesmärgil, kui on täidetud lisa punktis C kehtestatud tingimused."

Artikkel 6

Direktiivi 72/239/EMÜ artikkel 8 asendatakse järgmisega:

"Artikkel 8

1. Päritoluliikmesriik nõuab, et iga tegevusluba taotlev kindlustusselts peab:

a) tegutsema ühes järgmises vormis:

— Belgia Kuningriigis: "société anonyme— naamloze vennootschap", "société en commandite par actions — commanditaire vennootschap op aandelen", "association d'assurance mutuelle

▼B

— onderlinge verzekeringsvereniging", "société coopérative — coöperatieve vennootschap";

— Taani Kuningriigis: "aktieselskaber", "gensidige selskaber";

— Saksamaa Liitvabariigis: "Aktiengesellschaft", "Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit", "Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen";

— Prantsuse Vabariigis: "société anonyme", "société d'assurance mutuelle", "institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale", "institution de prévoyance régie par le code rural" ja "mutuelles régies par le code de la mutualité";

— Iirimaal: "incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited",

— Itaalia Vabariigis: "società per azioni", "società cooperativa", "mutua di assicurazione",

— Luksemburgi Suurhertsogiriigis: "société anonyme", "société en commandite par actions", "association d'assurances mutuelles", "société coopérative";

— Madalmaade Kuningriigis: "naamloze vennootschap", "onderlinge waarborgmaatschappij";

— Ühendkuningriigis: "incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited", "societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts", "societies registered under the Friendly Societies Acts", "the association of underwriters known as Lloyd's";

— Kreeka Vabariigis: "ανώνυμη εταιρία", "αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός";

— Hispaania Kuningriigis: "sociedad anónima", "sociedad mutua", "sociedad cooperativa";

— Portugali Vabariigis: "sociedade anónima", "mútua de seguros".

Kindlustusselts võib samuti tegutseda Euroopa äriühingu (SE) vormis, kui see on kehtestatud.

Lisaks võivad liikmesriigid vajaduse korral asutada avalikõiguslikke kindlustusseltse, kui nende eesmärk on tegelda kindlustustegevusega võrdväärsetel tingimustel eraõiguslike kindlustusseltsidega;

b) piirama oma eesmärgid kindlustustegevuse ja sellest otseselt tulenevate toimingutega, välistades kogu muu kaubandustegevuse,

c) esitama vastavalt artiklile 9 tegevuskava;

d) omama artikli 17 lõikes 2 ettenähtud minimaalset garantiifondi;

e) olema tegelikult juhitud laitmatu reputatsiooniga isikute poolt, kellel on vastav kutsekvalifikatsioon või kogemused.

2. Kindlustusseltsilt, kes taotleb luba laiendada oma tegevust muude kindlustusliikidega või laiendada ainult ühte liiki kuuluvaid mõningaid riske hõlmavat tegevusluba, nõutakse tegevuskava esitamist vastavalt artiklile 9.

Lisaks tuleb tal tõendada, et tal on artiklis 16 ettenähtud solventsusmarginaal ja juhul, kui artikli 17 lõikes 2 nõutakse selliste muude kindlustusliikide puhul varasemast suuremat minimaalset garantiifondi, selline miinimum.

3. Käesolevas direktiivis ei takista miski liikmesriikidel säilitada kehtivaid või kehtestada õigusnorme, mis nõuavad asutamislepingu ja põhikirja heakskiitmist ning kõigi muude harilikuks järelevalve tegevuseks vajalike dokumentide esitamist.

▼B

Liikmesriigid ei või võtta vastu sätteid, mis nõuavad kindlustuse üld- ja eritingimuste, kindlustusmaksete tariifide ning vormide ja muude selliste trükitud dokumentide eelnevat heakskiitu või süstemaatilist esitamist, mida kindlustusselts kavatseb kasutada suhetes kindlustusvõtjatega.

Liikmesriigid ei või säilitada või kehtestada kindlustusmaksemäärade kavandatava tõstmise etteteatamist või eelnevat heakskiitmist, välja arvatud üldise hinnakontrolli süsteemide osana.

Käesolevas direktiivis ei takista miski liikmesriikidel kehtestada lisa punkti A liigi 18 jaoks tegevusluba taotlevate või loa saanud kindlustusseltsidele personali ja sisseseade otseste või kaudsete varude kontrolli, kaasa arvatud meditsiinipersonali kvalifikatsioon ja sisseseade kvaliteet, mis on selliste kindlustusseltside käsutuses sellest kindlustusliigist tulenevate kohustuste täitmiseks.

4. Nimetatud sätted ei tohi sisaldada nõuet, et tegevusloataotluse läbivaatamisel tuleb arvestada turu majandusnõudeid.”

Artikkel 7

Direktiivi 73/239/EMÜ artikkel 9 asendatakse järgmisega:

“Artikkel 9

Artikli 8 lõike 1 punktis c nimetatud tegevuskava sisaldab järgmisi üksikasju või tõendeid:

a) nende riskide laad, mida kindlustusselts kavatseb kindlustada;

b) edasikindlustuse juhtpõhimõtted;

c) minimaalse garantiifondi moodustavad vahendid;

d) haldusteenuste ja kindlustustegevuse korraldamise hinnangulised kulud; nende kulude katmiseks kavandatud rahalised vahendid ja juhul, kui kindlustatavad riskid kuuluvad lisa punkti A liiki 18, kindlustusseltsi käsutuses olevad vahendid lubatud abi andmiseks,

ja lisaks esimese kolme majandusaasta kohta:

e) hinnangud halduskulude kohta, välja arvatud asutamiskulud, eelkõige jooksvad üldkulud ja komisjonitasud;

f) kindlustusmaksete või sissemaksete ja nõuete hinnangud;

g) bilansiprognoos;

h) hinnangud kindlustuslepingutest tulenevate kohustuste ja solventsusmarginaali katteks kavandatud rahaliste vahendite kohta.”

Artikkel 8

Päritoluliikmesriigi pädevad asutused ei anna kindlustusseltsile kindlustustegevuse alustamise tegevusluba enne, kui neile on teatatud kõigi kaudselt või otseselt kindlustusseltsis olulist osalust omavate füüsilistest ja juriidilistest isikutest aktsionäride või liikmete nimed ning nende osaluste suurus.

Samad asutused keelduvad tegevusloa väljaandmisest, kui nad, võttes arvesse vajadust tagada kindlustusseltsi arukas ja usaldusväärne juhtimine, ei ole veendunud aktsionäride või liikmete kvalifikatsioonis.

▼B

III JAOTIS

KINDLUSTUSTEGEVUST REGULEERIVATE TINGIMUSTE ÜHTLUSTAMINE

1. peatükk

Artikkel 9

Direktiivi 73/239/EMÜ artikkel 13 asendatakse järgmisega:

"Artikkel 13

1. Kindlustusseltsi finantsjärelevalve, kaasa arvatud filiaalide kaudu või teenuste osutamise vabaduse alusel toimuva tegevuse järelevalve, on ainult päritoluliikmesriigi kohustus.

2. Kindlustusseltsi kogu tegevuse finantsjärelevalve hõlmab tema maksejõulisuse, kindlustustehniliste eraldiste loomise ja nende kattevarade kontrollimist vastavalt päritoluliikmesriigis ettenähtud eeskirjadele või järgitavatele tavadele ühenduse tasandil vastuvõetud sätete põhjal.

Kui kõnealusel kindlustusseltsil on luba kindlustada lisa punkti A liiki 18 kuuluvaid riske, laieneb järelevalve kindlustustehniliste eraldiste kontrollimisele, mis on kindlustusseltsi käsutuses lepingu järgi kohustuslike abioperatsioonide tegemiseks, juhul kui päritoluliikmesriigi õigus näeb ette selliste eraldiste kontrollimise.

3. Päritoluliikmesriigi pädevad asutused nõuavad, et igal kindlustusseltsil oleks arukas juhtimis- ja raamatupidamiskord ning piisavad sisekontrolli mehhanismid."

Artikkel 10

Direktiivi 73/239/EMÜ artikkel 14 asendatakse järgmisega:

"Artikkel 14

Filiaali asukohaliikmesriik sätestab, et kui teises liikmesriigis tegevusloa saanud kindlustusselts tegutseb filiaali kaudu, võivad päritoluliikmesriigi pädevad asutused pärast filiaali asukohaliikmesriigi pädevatele asutustele teatamist korraldada ise või nende poolt selleks määratud isikute vahendusel kindlustusseltsi finantsjärelevalve tagamiseks vajaliku teabe kontrollimist kohapeal. Selles kontrollimises võivad osaleda filiaali asukohaliikmesriigi asutused."

Artikkel 11

Direktiivi 73/239/EMÜ artikli 19 lõiked 2 ja 3 asendatakse järgmisega:

"2. Liikmesriigid nõuavad, et nende territooriumil asuva peakontoriga kindlustusseltsid esitaksid korrapäraselt aruandeid koos järelevalveks vajalike statistiliste dokumentidega. Pädevad asutused edastavad üksteisele kõik järelevalveks vajalikud dokumendid ja teabe.

3. Iga liikmesriik võtab kõik vajalikud meetmed tagamaks, et pädevatel asutustel on volitused ja vahendid, mis on vajalikud nende territooriumil asuva peakontoriga kindlustusseltside tegevuse järelevalveks, kaasa arvatud tegevus väljaspool seda territooriumi, vastavalt sellist tegevust reguleerivatele nõukogu direktiividele ning silmas pidades nende rakendamise kontrolli.

Eriti peavad need volitused ja vahendid võimaldama pädevatel asutustel:

▼B

a) korraldada üksikasjalikke küsitlusi kindlustusseltsi olukorra ja kogu selle tegevuse kohta, muuhulgas:

— kogudes teavet või nõudes kindlustustegevust käsitlevate dokumentide esitamist,

— korraldades kohapealseid kontrollimisi kindlustusseltsi ruumides;

b) võtta kindlustusseltsi, selle direktorite ja juhatajate või seda kontrollivate isikute suhtes kõik meetmed, mis on kohased ja vajalikud tagamaks, et selle kindlustusseltsi tegevus vastab jätkuvalt õigusnormidele, mida kindlustusselts peab igas liikmesriigis täitma, samuti kõigi kindlustatud isikute huve kahjustavate rikkumiste vältimiseks või parandamiseks;

c) tagada nende meetmete täitmist, vajaduse korral sundi kasutades, kohasel juhul kohtulikul teel.

Samuti võivad liikmesriigid sätestada, et pädevad asutused saavad kogu teabe vahendajate valduses olevate lepingute kohta.”

Artikkel 12

1. Käesolevaga tunnistatakse kehtetuks direktiivi 88/357/EMÜ artikli 11 punktid 2–7.

2. Siseriiklikus õiguses ettenähtud tingimustel lubab iga liikmesriik tema territooriumil asuva peakontoriga kindlustusseltsidel osaliselt või tervikuna üle anda oma asutamisõiguse või teenuste osutamise vabaduse alusel sõlmitud lepingute portfelli ühenduses asuvale vastuvõtvale kindlustusseltsile, kui vastuvõtva seltsi päritoluliikmesriigi pädevad asutused tõendavad, et viimasel on pärast üleandmise arvestamist vajalik solventsusmarginaal.

3. Kui filiaal kavatseb osaliselt või tervikuna üle anda oma asutamisõiguse või teenuste osutamise vabaduse alusel sõlmitud lepingute portfelli, konsulteeritakse filiaali asukohaliikmesriigiga.

4. Lõigetes 2 ja 3 nimetatud juhtudel lubavad üleandva kindlustusseltsi päritoluliikmesriigi pädevad asutused üleandmist, kui nad on saanud riskide asukohaliikmesriikide pädevate asutuste nõusoleku.

5. Konsulteerivate liikmesriikide pädevad asutused esitavad oma arvamuse või annavad nõusoleku üleandva kindlustusseltsi päritoluliikmesriigi pädevatele asutustele kolme kuu jooksul pärast taotluse saamist; igasuguse konsulteeritavate asutuste vastuse puudumine selle ajavahemiku jooksul loetakse võrdseks soodsa arvamuse või vaikiva nõusolekuga.

6. Vastavalt käesolevale artiklile lubatud üleandmine avaldatakse siseriiklikes õigusaktides sätestatud tingimustel riski asukohaliikmesriigis. Selline üleandmine jõustub automaatselt kindlustusvõtjate, kindlustatud isikute ja muude üleantud lepingutest tulenevate õiguste või kohustustega isikute suhtes.

Käesolev säte ei mõjuta liikmesriikide õigust anda kindlustusvõtjatele võimalus kindlaksmääratud ajavahemiku jooksul pärast üleandmist lepingud lõpetada.

Artikkel 13

Direktiivi 73/239/EMÜ artikkel 20 asendatakse järgmisega:

“Artikkel 20

1. Kui kindlustusselts ei järgi artiklit 15, võib tema päritoluliikmesriigi pädev asutus keelata tema varade vaba käsutamise pärast

▼B

oma kavatsusest teatamist riskide asukohaliikmesriikide pädevatele asutustele.

2. Artikli 16 lõikes 3 nõutavast miinimumist madalamale langenud solventsusmarginaaliga kindlustusseltsi finantsseisundi taastamiseks nõuab päritoluliikmesriigi pädev asutus, et talle esitataks heakskiitmiseks usaldusväärse finantsseisundi taastamise kava.

Erandlikel asjaoludel, kui pädev asutus on arvamusel, et kindlustusseltsi finantsseisund halveneb veelgi, võib ta samuti piirata või keelata kindlustusseltsi varade vaba käsutamist. Ta teatab kõigist võetud meetmetest asutustele teistes liikmesriikides, kelle territooriumil kindlustusselts tegutseb, ja viimased võtavad esimese taotluse põhjal samad meetmed.

3. Kui solventsusmarginaal on väiksem kui artiklis 17 määratud garantiifond, nõuab päritoluliikmesriigi pädev asutus, et kindlustusselts esitaks talle heakskiitmiseks lühiajalise rahastamiskava.

Samuti võib ta piirata või keelata kindlustusseltsi varade vaba käsutamist. Ta teatab sellest asutustele teistes liikmesriikides, kelle territooriumil kindlustusselts tegutseb, ja viimased võtavad esimesena nimetatu taotluse põhjal samad meetmed.

4. Pädevad asutused võivad lõigetes 1, 2 ja 3 nimetatud juhtudel võtta kõik edasised vajalikud meetmed kindlustatud isikute huvide kaitseks.

5. Iga liikmesriik võtab vajalikud meetmed, mis võimaldavad tal vastavalt siseriiklikule õigusele keelata lõigetes 1, 2 ja 3 sätestatud juhtudel tema territooriumil asuvate varade vaba käsutamise kindlustusseltsi päritoluliikmesriigi taotluse põhjal, kes määrab selliste meetmetega hõlmatavad varad.”

Artikkel 14

Direktiivi 73/239/EMÜ artikkel 22 asendatakse järgmisega:

“Artikkel 22

1. Kindlustusseltsile päritoluliikmesriigi pädeva asutuse poolt antud tegevusloa võib see asutus kehtetuks tunnistada, kui kõnealune kindlustusselts:

a) ei kasuta tegevusluba 12 kuu jooksul, selgesõnaliselt loobub tegevusloast või lõpetab tegevuse rohkem kui kuueks kuuks, kui kõnealune liikmesriik ei ole ette näinud, et sellistel juhtudel kaotab tegevusluba kehtivuse;

b) ei täida enam tegevusloa andmise tingimusi;

c) ei ole suutnud võimaldatud aja jooksul võtta artiklis 20 nimetatud taastamiskavas või rahastamiskavas täpsustatud meetmeid;

d) jätab oluliselt täitmata oma kohustused, mis tulenevad tema tegevust reguleerivatest normidest.

Tegevusloa kehtetuks tunnistamise või kehtivuse lõppemise korral teatab päritoluliikmesriigi pädev asutus sellest muude liikmesriikide pädevatele asutustele, ja need võtavad sobivad meetmed, et takistada kindlustusseltsil nende territooriumil tegevuse taasalustamist kas asutamisõiguse või siis teenuste osutamise vabaduse alusel. Päritoluliikmesriigi pädev asutus võtab koostöös nende asutustega kõik vajalikud meetmed kindlustatud isikute huvide kaitseks ja piirab eriti kindlustusseltsi varade vaba käsutamist vastavalt artikli 20 lõikele 1, lõike 2 teisele lõigule või lõike 3 teisele lõigule.

2. Iga tegevusloa kehtetuks tunnistamise otsust tuleb täpselt põhjendada ja sellest peab teatama kõnealusele kindlustusseltsile.”

▼B

Artikkel 15

▼M6

1. Liikmesriigid nõuavad, et üksinda või kooskõlastatult tegutsevad füüsilised või juriidilised isikud (edaspidi "kavandav omandaja"), kes on otsustanud olulise osaluse kahjukindlustusseltsis kas otseselt või kaudselt omandada või seda osalust otseselt või kaudselt suurendada nii, et tekkiv osa häälte arvust või kapitalist oleks 20 %, 30 % või 50 % või ületaks neid määrasid, või nii, et kõnealune kahjukindlustusselts muutuks tema või nende tütarettevõtjaks (edaspidi "kavandatav omandamine"), teataksid kõigepealt kirjalikult pädevatele asutustele kahjukindlustusseltsi, milles nad soovivad omandada või suurendada olulist osalust, kavandatava osaluse suuruse ja asjakohase teabe vastavalt artikli 15b lõikele 4. Liikmesriigid ei pea kohaldama 30 % piirmäära, kui nad kohaldavad vastavalt direktiivi 2004/109/EÜ artikli 9 lõike 3 punktis a sätestatule piirmäära ulatusega üks kolmandik.

———————

2. Liikmesriigid kohustavad iga füüsilist või juriidilist isikut, kes on otsustanud olulise osaluse kindlustusseltsis kas otseselt või kaudselt võõrandada, teatama sellest kõigepealt kirjalikult päritoluliikmesriigi pädevatele asutustele, näidates kavandatava osaluse suuruse. Samuti peab selline isik teavitama pädevaid asutusi juhul, kui ta on otsustanud vähendada oma olulist osalust sel määral, et tema osa häälte arvust või kapitalist langeb alla 20 %, 30 % või 50 % või sellisel määral, et kindlustusselts lakkab olemast tema tütarettevõtja. Liikmesriigid ei pea kohaldama 30 % piirmäära, kui nad kohaldavad vastavalt direktiivi 2004/109/EÜ artikli 9 lõike 3 punktis a sätestatule piirmäära ulatusega üks kolmandik.

▼B

3. Kui kindlustusselts saab teada, et tema osaluse omandamise või võõrandamise tõttu osalus kapitalis kasvab üle või langeb alla lõigetes 1 ja 2 nimetatud piirmäärade, teatab ta sellest päritoluliikmesriigi pädevatele asutustele.

Samuti teatavad kindlustusseltsid pädevatele asutustele vähemalt kord aastas aktsionäride ja liikmete nimed, kellele kuuluvad olulised osalused, näidates osaluste suuruse, nagu see on esitatud aktsionäride ja liikmete üldkoosolekul või saadud börsil noteeritud äriühingutele kehtestatud eeskirjade täitmise tulemusena.

4. Kui lõikes 1 märgitud isikud tõenäoliselt kahjustavad kindlustusseltsi arukat ja usaldusväärset juhtimist, nõuavad liikmesriigid, et päritoluliikmesriigi pädevad asutused võtaksid meetmeid sellise olukorra lõpetamiseks. Sellised meetmed võivad olla näiteks ettekirjutused, sanktsioonid juhtkonna suhtes või asjassepuutuvate aktsionäride ja liikmete aktsiatest või osadest tuleneva hääleõiguse peatamine.

Samasuguseid meetmeid kohaldatakse füüsiliste või juriidiliste isikute suhtes, kes ei järgi lõikes 1 kehtestatud kohustust anda eelnevat teavet. Kui osalus omandatakse pädevate asutuste vastuseisust hoolimata, siis näevad liikmesriigid olenemata mis tahes muudest sanktsioonidest ette kas vastava hääleõiguse peatamise, hääletamisel antud häälte tühisuse tunnustamise või võimaluse need tühistada.

▼M6

Artikkel 15a

1. Artikli 15 lõike 1 kohase teate kättesaamise korral, ja ka käesoleva artikli lõikes 2 osutatud teabe võimaliku hilisema kättesaamise korral, edastavad pädevad asutused kavandavale omandajale viivitamata ja igal juhul kahe tööpäeva jooksul kirjaliku kinnituse selle teate kättesaamise kohta.

Pädevatel asutustel on alates teate ja kõikide dokumentide, mille lisamist liikmesriik artikli 15b lõikes 4 osutatud nimekirja alusel nõuab, kätte-

▼M6

saamist tõendava kirjaliku kinnituse saatmise kuupäevast kuni 60 tööpäeva (edaspidi "hindamisaeg") aega artikli 15b lõikes 1 sätestatud hindamise (edaspidi "hindamine") teostamiseks.

Teate kättesaamisel teatavad pädevad asutused kavandavale omandajale hindamisaja lõppkuupäeva.

2. Vajaduse korral võivad pädevad asutused hindamisaja jooksul ning mitte pärast hindamisaja viiekümnendat tööpäeva nõuda lisateavet, mis on vajalik hindamise lõpuleviimiseks. Taotlus esitatakse kirjalikult ning selles täpsustatakse, millist täiendavat teavet on vaja.

Pädevate asutuste poolt esitatud teabepäringu ja sellele kavandavalt omandajalt vastuse saamise vaheliseks perioodiks hindamisaeg peatub. See peatumine ei tohi kesta kauem kui kakskümmend tööpäeva. Pädevate asutuste edaspidised täiendavat või selgitavat teavet nõudvad teabepäringud on pädevate asutuste kasutada nende äranägemisel, kuid nende tulemusel ei tohi hindamisaeg peatuda.

3. Pädevad asutused võivad lõike 2 teises lõigus osutatud hindamisaja peatamist pikendada kuni 30 tööpäevani, kui kavandav omandaja:

a) asub väljaspool ühendust või tema üle teostatakse järelevalvet väljaspool ühendust või

b) on füüsiline või juriidiline isik ja tema suhtes ei teostata järelevalvet käesoleva direktiivi või direktiivide 85/611/EMÜ ([1]), 2002/83/EÜ ([2]), 2004/39/EÜ, 2005/68/EÜ ([3]), 2006/48/EÜ ([4]) alusel.

4. Kui pädevad asutused otsustavad valminud hindamise alusel seista vastu kavandatavale omandamisele, teatavad nad sellest kavandavale omandajale hindamisaega ületamata kahe tööpäeva jooksul kirjalikult ning esitavad oma otsuse põhjendused. Kavandava omandaja taotlusel võib otsuse tegemise asjakohased põhjused teha siseriikliku õiguse kohaselt üldsusele kättesaadavaks. See ei takista liikmesriikidel lubada pädevatel asutustel nimetatud teavet avaldada ilma kavandava omandaja taotluseta.

5. Kui pädevad asutused ei esita hindamisaja jooksul kirjalikku vastuväidet kavandatavale omandamisele, loetakse kavandatav omandamine heakskiidetuks.

6. Pädevad asutused võivad kavandatava omandamise lõpuleviimiseks ette näha maksimumperioodi ning seda vajadusel pikendada.

7. Liikmesriigid ei tohi kehtestada käesolevas direktiivis sätestatust rangemaid nõudeid pädevate asutuste teavitamisele ja heakskiitmisele seoses hääleõiguste või kapitali otsese või kaudse omandamisega.

Artikkel 15b

1. Selleks, et tagada kahjukindlustusseltsi, milles osaluse omandamist taotletakse, arukas ja usaldusväärne juhtimine, ning arvestades võimalikku mõju, mida kavandav omandaja võib avaldada kahjukindlustusseltsile, hindavad pädevad asutused artikli 15 lõikega 1 ette nähtud teate ja artikli 15a lõikes 2 osutatud teabe hindamisel kavandava omandaja

([1]) Nõukogu 20. detsembri 1985. aasta direktiiv 85/611/EMÜ, avatud investeerimisfonde (UCITS) käsitlevate õigus- ja haldusnormide kooskõlastamise kohta (EÜT L 375, 31.12.1985, lk 3). Direktiivi on viimati muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiviga 2005/1/EÜ (ELT L 79, 24.3.2005, lk 9).

([2]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. novembri 2002. aasta direktiiv 2002/83/EÜ elukindlustuse kohta (EÜT L 345, 19.12.2002, lk 1). Direktiivi on viimati muudetud direktiiviga 2007/44/EÜ.

([3]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. novembri 2005. aasta direktiiv 2005/68/EÜ, mis käsitleb edasikindlustust (ELT L 323, 9.12.2005, lk 1). Direktiivi on muudetud direktiiviga 2007/44/EÜ.

([4]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. juuni 2006. aasta direktiiv 2006/48/EÜ krediidiasutuste asutamise ja tegevuse kohta (uuestisõnastamine) (ELT L 177, 30.6.2006, lk 1). Direktiivi on viimati muudetud direktiiviga 2007/44/EÜ.

▼M6

sobivust ning kavandatava omandamise majanduslikku usaldatavust kõikide järgmiste kriteeriumide põhjal:

a) kavandava omandaja maine;

b) kavandatava omandamise tulemusel kahjukindlustusseltsi äritegevust juhtima asuva iga isiku maine ja kogemused;

c) kavandava omandaja majanduslik usaldatavus, eriti seoses kavandatava omandamise objektiks oleva kahjukindlustusseltsi olemasoleva ja kavandatava äritegevuse laadiga;

d) kas kahjukindlustusselts suudab järgida käesoleval direktiivil põhinevaid ja vajaduse korral ka teistel direktiividel, nimelt direktiividel 73/239/EMÜ, 98/78/EÜ ([1]), 2002/13/EÜ ([2]) ja 2002/87/EÜ ([3]) põhinevaid usaldatavusnõudeid ning nende järgimist jätkata; eelkõige see, kas kontsernil, mille osaks ta saab, on olemas struktuur, mis võimaldab teostada tõhusat järelevalvet, vahetada tõhusalt teavet pädevate asutuste vahel ning määrata kindlaks ülesannete jaotus pädevate asutuste vahel;

e) kas on mõistlikku alust kahtlustada, et seoses kavandatava omandamisega toimub või on toimunud või üritatakse või on püütud üritada rahapesu või terrorismi rahastamist direktiivi 2005/60/EÜ ([4]) artikli 1 tähenduses, või kas kavandatav omandamine võiks suurendada sellise tegevuse ohtu.

2. Pädevad asutused võivad esitada kavandatavale omandamisele vastuväite üksnes siis, kui neil on mõistlik alus seda teha lõikes 1 sätestatud kriteeriumide alusel või kui kavandava omandaja esitatud teave ei ole täielik.

3. Liikmesriigid ei kehtesta eeltingimusi omandamisele kuuluva osaluse määra suhtes ega luba oma pädevatel asutustel võtta kavandatava omandamise kontrollimisel aluseks turu majanduslikke vajadusi.

4. Liikmesriigid avalikustavad loetelu teabe kohta, mida on vaja hindamise läbiviimiseks ja mis tuleb edastada pädevatele asutustele artikli 15 lõikes 1 osutatud teate esitamisel. Nõutav teave peab olema proportsionaalne ning kohandatud vastavalt kavandava omandaja ja kavandatava omandamise laadile. Liikmesriigid ei nõua teavet, mis ei ole asjakohane usaldusväärsuse hindamiseks.

5. Kui pädevale asutusele on esitatud kaks või enam ettepanekut osaluse omandamise või suurendamise kohta ühes ja samas kahjukindlustusseltsis, tagab pädev asutus, olenemata artikli 15a lõigetest 1, 2 ja 3, et kõiki kavandavaid omandajaid koheldakse mittediskrimineerival viisil.

Artikkel 15c

1. Asjaomased pädevad asutused konsulteerivad omavahel omandamise hindamisel, kui kavandav omandaja on üks järgmistest:

a) teises liikmesriigis või omandatava üksuse sektorist erinevas sektoris tegevusloa saanud krediidiasutus, elukindlustusselts, kahjukindlustus-

([1]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 27. oktoobri 1998. aasta direktiiv 98/78/EÜ, kindlustusandjate või edasikindlustusandjate kontserni kuuluvate kindlustus- ja edasikindlustusseltside täiendava järelevalve kohta (EÜT L 330, 5.12.1998, lk 1). Direktiivi on viimati muudetud direktiiviga 2005/68/EÜ.

([2]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. märtsi 2002. aasta direktiiv 2002/13/EÜ, millega muudetakse nõukogu direktiivi 73/239/EMÜ seoses kahjukindlustusseltside solventsusmarginaalinõuetega (EÜT L 77, 20.3.2002, lk 17).

([3]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2002. aasta direktiiv 2002/87/EÜ, milles käsitletakse finantskonglomeraati kuuluvate krediidiasutuste, kindlustusseltside ja investeerimisühingute täiendavat järelevalvet (EÜT L 35, 11.2.2003, lk 1). Direktiivi on muudetud direktiiviga 2005/1/EÜ.

([4]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. oktoobri 2005. aasta direktiiv 2005/60/EÜ rahandussüsteemi rahapesu ja terrorismi rahastamise eesmärgil kasutamise vältimise kohta (ELT L 309, 25.11.2005, lk 15).

▼M6

selts, edasikindlustusselts, investeerimisühing või fondivalitseja direktiivi 85/611/EMÜ artikli 1a punkti 2 tähenduses (edaspidi “avatud investeerimisfondi valitseja”);

b) teises liikmesriigis või omandatava üksuse sektorist erinevas sektoris tegevusloa saanud krediidiasutuse, elukindlustusseltsi, kahjukindlustusseltsi, edasikindlustusseltsi, investeerimisühingu või avatud investeerimisfondi valitseja emaettevõtja või

c) füüsiline või juriidiline isik, kelle kontrolli all on teises liikmesriigis või omandatava üksuse sektorist erinevas sektoris tegevusloa saanud krediidiasutus, elukindlustusselts, kahjukindlustusselts, edasikindlustusselts, investeerimisühing või avatud investeerimisfondi valitseja.

2. Pädevad asutused edastavad üksteisele põhjendamatult viivitamata hindamiseks vajaliku olulise või asjakohase teabe. Selles suhtes edastavad pädevad asutused üksteisele taotluse korral kogu asjakohase teabe ning edastavad kogu hädavajaliku teabe omal algatusel. Pädev asutuse, kes andis tegevusloa kahjukindlustusseltsile, milles osaluse omandamist taotletakse, otsuses näidatakse ära kõik seisukohad ja reservatsioonid, mida on väljendanud kavandava omandaja eest vastutav pädev asutus.

▼B

Artikkel 16

1. Liikmesriigid näevad ette, et kõik isikud, kes töötavad või on töötanud pädevate asutuste heaks, ning pädevate asutuste huvides tegutsevad audiitorid ja eksperdid on kohustatud hoidma ametisaladust. See tähendab, et nad ei tohi avaldada ühelegi isikule ega asutusele neile ametikohustuste täitmisel teatavaks saanud konfidentsiaalset teavet, välja arvatud andmed, mis on esitatud kokkuvõttena või koostatud selliselt, et üksikuid kindlustusseltse pole võimalik identifitseerida; eelnev ei kehti juhtudel, mil kohaldatakse kriminaalõigust.

Sellele vaatamata võib kindlustusseltsi suhtes pankroti väljakuulutamise või kindlustusseltsi sundlikvideerimise korral avaldada tsiviil- või kaubandusõigusliku menetluse käigus konfidentsiaalset teavet, mis ei seostu kõnealuse kindlustusseltsi päästmise katsetesse kaasatud kolmandate isikutega.

2. Lõige 1 ei takista eri liikmesriikide pädevate asutuste teabevahetust kindlustusseltse käsitlevate direktiivide alusel. Sellise teabe suhtes kehtib lõikes 1 ettenähtud ametisaladuse hoidmise kohustus.

▼M2

3. Liikmesriigid võivad sõlmida kolmandate riikide pädevate asutuste või lõigetes 5 ja 5a määratletud kolmandate riikide asutuste või organitega teabevahetust sätestavaid koostöölepinguid ainult tingimusel, et edastatava informatsiooni kohta kehtivad vähemalt samaväärsed ametisaladuse hoidmise tagatised, kui on nimetatud käesolevas artiklis. Sellise teabevahetuse eesmärk peab olema nimetatud ametiasutuste või organite järelevalvefunktsiooni täitmine.

Kui teave pärineb teisest liikmesriigist, võib seda avalikustada üksnes teabe edastanud pädevate asutuste selgesõnalisel nõusolekul ja üksnes eesmärkidel, millega need asutused nõustunud on.

▼M5

4. Pädev asutus, kes saab konfidentsiaalset teavet lõigete 1 või 2 alusel, võib seda kasutada ainult oma ametikohustuste täitmisel:

— kindlustustegevuse alustamist reguleerivate tingimuste täitmise kontrolliks ja sellise tegevuse jälgimise hõlbustamiseks, pidades eriti silmas kindlustustehniliste eraldiste, solventsusmarginaalide, halduse raamatupidamiskorra ja sisekontrollimehhanismide jälgimist,

— sanktsioonide rakendamiseks,

— pädeva asutuse otsuste peale esitatud halduskaebuste korral või

▼C1

— kohtuasjades, mis on algatatud vastavalt artiklile 56 või erisätetele, mis on ette nähtud käesoleva direktiiviga ja teiste kindlustus- ja edasikindlustuse valdkonnas vastuvõetud direktiividega.

▼M5

5. Lõiked 1 ja 4 ei välista teabevahetust liikmesriigi piires, kui ühes ja samas liikmesriigis on kaks või rohkem pädevat asutust, ega liikmesriikide vahel, kui teavet vahetavad pädev asutus ja:

— krediidi- ja muude finantseerimisasutuste ametliku järelevalve eest vastutav asutus ning finantsturgude järelevalve eest vastutav asutus,

— organid, kes tegelevad kindlustus- ja edasikindlustusseltside likvideerimise ja pankroti ning muude samalaadsete menetlustega, ning

— isikud, kes vastutavad kindlustus- ja edasikindlustusseltside ning muude finantseerimisasutuste raamatupidamise kohustusliku auditeerimise eest,

täites oma järelevalvefunktsiooni ja avaldades (sund)likvideerimise menetlusi või garantiifonde haldavatele organitele nende ametikohustuste täitmiseks vajalikku teavet. Nende ametiasutuste, organite ja isikute saadud teabe suhtes kohaldatakse lõikes 1 sätestatud ametisaladuse hoidmise kohustust.

▼C1

5a. Olenemata lõigetest 1–4 võivad liikmesriigid anda loa teabevahetuseks pädeva asutuse ja:

— ametiasutuste vahel, kes vastutavad kindlustus- või edasikindlustusseltside likvideerimise ja pankrotiga ning muude selliste menetlustega seotud organite kontrollimise eest, või

— ametiasutuste vahel, kes vastutavad kindlustus- või edasikindlustusseltside, krediidiasutuste, investeerimisühingute ja teiste finantseerimisasutuste raamatupidamise kohustusliku auditeerimisega tegelevate isikute kontrollimise eest, või

— kindlustus- või edasikindlustusseltside üle õiguslikku järelevalvet teostavate sõltumatute aktuaaride vahel, samuti organite vahel, kes vastutavad nimetatud aktuaaride kontrollimise eest.

Liikmesriigid, kes kasutavad esimeses lõigus ettenähtud võimalust, nõuavad vähemalt järgmiste tingimuste täitmist:

— kõnealune teave on mõeldud esimeses lõigus nimetatud kontrolli või õigusliku järelevalve teostamiseks,

— selliselt saadud teabe kohta kehtib lõikes 1 kehtestatud ametisaladuse hoidmise kohustus,

— kui teave pärineb mõnest teisest liikmesriigist, ei või seda avalikustada ilma selgesõnalise kokkuleppeta teabe avaldanud pädeva asutusega ja vajaduse korral üksnes selle asutusega kokkulepitud eesmärkidel.

Liikmesriigid teevad komisjonile ja teistele liikmesriikidele teatavaks nende ametiasutuste, isikute ja organite nimed, kes käesoleva lõike kohaselt võivad teavet saada.

▼M1

5b. Olenemata lõigetest 1—4, võivad liikmesriigid finantssüsteemi stabiilsuse ja ühtsuse tugevdamise eesmärgil anda loa informatsiooni vahetamiseks pädevate ametiasutuste ja nende ametiasutuste või organite vahel, kes seaduse järgi vastutavad äriühinguõiguse rikkumiste tuvastamise ja uurimise eest.

Need liikmesriigid, kes kasutavad esimeses lõigus ettenähtud võimalust, nõuavad vähemalt järgmiste tingimuste täitmist:

— nimetatud informatsioon on mõeldud esimeses lõigus osutatud ülesande täitmiseks,

▼M1

— selles seoses saadud informatsiooni kohta kehtib lõikes 1 kehtestatud ametisaladuse hoidmise kohustus,

— kui informatsioon pärineb mõnest teisest liikmesriigist, võib seda avalikustada ainult selgesõnalisel kokkuleppel informatsiooni avalikustanud pädevate ametiasutustega ja üksnes nende ametiasutustega kokkulepitud eesmärkidel.

Kui ühe liikmesriigi pädevad ametiasutused või organid, millele on osutatud esimeses lõigus, täidavad oma tuvastamis- ja uurimisülesandeid selleks ametisse nimetatud eripädevusega isikute kaasabil, kes riiklikus sektoris ei tööta, võib esimeses lõigus ettenähtud informatsiooni vahetamise võimalus laieneda nimetatud isikutele teises lõigus kindlaksmääratud tingimustel.

Teise lõigu viimase alapunkti rakendamiseks teatavad esimeses lõigus nimetatud ametiasutused või organid informatsiooni avalikustanud pädevatele ametiasutustele nende isikute nimed ja täpsed kohustused, kellele nimetatud informatsioon tuleb saata.

Liikmesriigid teevad komisjonile ja teistele liikmesriikidele teatavaks nende ametiasutuste ja organite nimed, kes vastavalt käesolevale lõikele võivad nimetatud informatsiooni saada.

Enne 2000. aasta 31. detsembrit koostab komisjon ettekande käesoleva lõike sätete kohaldamise kohta.

▼M3

5c. Käesolev artikkel ei takista pädevat asutust edastamast:

— keskpankadele ja finantsasutustega samasuguste ülesannetega muudele organitele ja

— vajaduse korral ka teistele maksesüsteemide kontrollimise eest vastutavatele organitele

nende tööülesannete täitmiseks mõeldud andmeid, samuti ei takista see neid ametiasutusi ega organeid edastamast pädevatele asutustele lõike 4 kohaldamiseks vajalikke andmeid. Selliselt saadud teabe kohta kehtib käesolevas artiklis kehtestatud ametisaladuse hoidmise kohustus.

▼B

6. Lõigetest 1 ja 4 olenemata võivad liikmesriigid vastavalt seaduses sätestatud eeskirjadele lubada teatud andmete edastamist ka teistele keskvalitsuse asutustele, kes vastutavad krediidiasutuste, finantseerimisasutuste, investeerimisteenuste ja kindlustusseltside järelevalve alaste õigusaktide eest, ning nende asutuste nimel tegutsevatele inspektoritele.

Sellistel tingimustel võib teavet edastada siiski vaid usaldatavusnormatiivide täitmise kontrollimiseks.

Liikmesriigid peavad sätestama, et lõigete 2 ja 5 alusel ning direktiivi 73/239/EMÜ artiklis 14 nimetatud kohapealse kontrollimise käigus saadud teavet võib käesolevas lõikes osutatud juhtudel avalikustada ainult siis, kui selleks on selgesõnaline nõusolek teabe avalikustanud pädevatelt asutustelt või selle liikmesriigi pädevatelt asutustelt, kus toimus kohapealne kontroll.

▼M1

Artikkel 16a

1. Liikmesriigid sätestavad vähemalt, et:

a) kõik isikud, kellele on antud luba direktiivi 84/253/EMÜ ([1]) tähenduses ning kes täidavad rahaasutuses direktiivi 78/660/EMÜ ([2]) artiklis 51, direktiivi 83/349/EMÜ artiklis 37 või direktiivi 85/611/EMÜ artiklis 31 kirjeldatud või muid korralisi tööülesandeid, on kohusta-

([1]) EÜT L 126, 12.5.1984, lk 20.
([2]) EÜT L 222, 14.8.1978, lk 11. Direktiivi on viimati muudetud direktiiviga 90/605/EMÜ (EÜT L 317, 16.11.1990, lk 60).

▼M1

tud viivitamata teavitama pädevaid ametiasutusi kõikidest ülesannete täitmise jooksul teatavaks saanud seda rahaasutust puudutavatest asjaoludest või otsustest, mis võivad:

— anda tunnistust tegevusloa andmise tingimuste või spetsiaalselt rahaasutuste tegevust sätestavate õigus- ja haldusnormide olulisest rikkumisest,

— kahjustada rahaasutuse edasist tegevust, või

— viia raamatupidamisaruannete kinnitamata jätmiseni või tuua kaasa lisatingimusi;

b) samuti on nimetatud isik kohustatud ette kandma kõikidest temale tööülesannete täitmisel teatavaks saanud punktis a kirjeldatud asjaoludest ja otsustest äriühingus, millel on kontrollisuhetest tulenevalt püsivad sidemed sellise rahaasutusega, kus ta oma eespool nimetatud tööülesandeid täidab.

2. Kui isikud, kellele direktiiv 84/253/EMÜ selleks loa annab, edastavad pädevatele ametiasutustele kõikide lõikes 1 osutatud asjaolude või otsuste kohta informatsiooni heauskselt, ei käsitleta seda lepinguga või õigus- ja haldusnormidega informatsiooni avaldamisele kehtestatud piirangute rikkumisena ning nimetatud isikud ei kanna selle eest mingit vastutust.

▼B

2. peatükk

Artikkel 17

Direktiivi 73/239/EMÜ artikkel 15 asendatakse järgmisega:

“Artikkel 15

1. Päritoluliikmesriik nõuab, et iga kindlustusselts looks kogu oma tegevuse jaoks piisavad kindlustustehnilised eraldised.

Selliste kindlustustehniliste eraldiste summa määratakse kindlaks vastavalt direktiivis 91/674/EMÜ ettenähtud eeskirjadele.

2. Päritoluliikmesriik nõuab, et iga kindlustusselts tagaks oma kindlustustehnilised eraldised kogu oma tegevuse osas vastavuses olevate varadega kooskõlas direktiivi 88/357/EMÜ artikliga 6. Euroopa Ühenduses asuvate riskide korral peavad need varad asuma ühenduses. Liikmesriigid ei nõua kindlustusseltsidelt varade asumist üheski konkreetses liikmesriigis. Päritoluliikmesriik võib lubada varade asukohta käsitlevate eeskirjade leevendamist.

3. Kui päritoluliikmesriik lubab mis tahes kindlustustehniliste eraldiste tagamist nõuetega edasikindlustusandjate vastu, kinnitab ta lubatud protsendimäära. Sellistel juhtudel ei või ta täpsustada selliste nõuete kattevarade asukohta.”

Artikkel 18

Direktiivi 72/239/EMÜ artikkel 15a asendatakse järgmisega:

“Artikkel 15a

1. Liikmesriigid nõuavad, et iga nende territooriumil asuva peakontoriga kindlustusselts, kes kindlustab lisa punkti A liiki 14 kuuluvaid riske (edaspidi “krediidikindlustus”), looks kõigi selles liigis mis tahes majandusaastal tekkivate kindlustustehniliste puudujääkide või keskmisest suuremate nõuete katmiseks tasanduseraldise.

▼B

2. Tasanduseraldis arvutatakse vastavalt päritoluliikmesriigi sätestatud eeskirjadele ühel neljast lisa punktis D ettenähtud meetodist, mida loetakse võrdväärseteks.

3. Kuni lisa punktis D ettenähtud meetoditel arvutatud summani ei võeta tasanduseraldist arvesse solventsusmarginaali arvutamisel.

4. Liikmesriigid võivad vabastada nende territooriumil asuva peakontoriga kindlustusseltsid kohustusest luua krediidikindlustusega tegelemiseks tasanduseraldised, kui krediidikindlustuse eest saadavad kindlustusmaksed või sissemaksed moodustavad vähem kui 4 % nende saadavatest kindlustusmaksetest või sissemaksetest ja vähem kui 2 500 000 eküüd.”

Artikkel 19

Käesolevaga tunnistatakse direktiivi 88/357/EMÜ artikkel 23 kehtetuks.

Artikkel 20

Kindlustustehnilisi eraldisi tagavad varad arvestavad kindlustusseltsi äritegevuse liiki viisil, mis tagab tema investeeringute ohutuse, tulu ja turustatavuse, ja kindlustusselts tagab nende mitmekesisuse ja piisava hajutatuse.

Artikkel 21

▼M5

1. Päritoluliikmesriik ei või lubada kindlustusseltsidel tagada oma kindlustustehnilisi ja tasanduseraldisi ühegi teise peale alljärgnevatesse liikidesse kuuluva varaga:

▼B

A. **Investeeringud**

a) võlatagatised, võlakirjad ning muud raha- ja kapitalituru vahendid;

b) laenud;

c) aktsiad ja muud muutuva tuluga osalused;

d) ühisinvesteerimisettevõtjate ja muude investeerimisfondide osad;

e) maa, ehitised ja kinnisasjaõigused.

B. **Võlad ja nõuded**

▼M5

f) edasikindlustajate võlad, sealhulgas edasikindlustajate osad kindlustustehnilistes eraldistes ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. novembri 2005. aasta direktiivi 2005/68/EÜ, mis käsitleb edasikindlustust, ([1]) artiklis 46 nimetatud eriotstarbelised varakogumid;

▼B

g) deposiidid edasikindlustusvõtjate juures ja nende võlad;

h) kindlustusvõtjate ja vahendajate võlad, mis tulenevad otse- ja edasikindlustustegevusest;

i) varapäästmisest ja subrogatsioonist tulenevad nõuded;

j) sissenõutavad maksud;

k) nõuded garantiifondide vastu.

C. **Muud**

([1]) ELT L 323, 9.12.2005, lk 1.

▼B

l) materiaalne põhivara, välja arvatud maa ja ehitised, mis on hinnatud usaldusväärse amortisatsiooni alusel;

m) raha pangakontodel ja kassas, hoiused krediidiasutustes ja muudes organites, kellel on luba hoiuseid vastu võtta;

n) kapitaliseeritud sõlmimisväljaminekud;

o) laekunud intressid ja renditasu, muud laekunud sissetulekud ja ettemaksed.

Lloyd'si nime all tegutseva kindlustusandjate ühingu puhul hõlmavad vara liigid ka direktiivi 77/780/EMÜ ([1]) tähenduses krediidiasutuste või kindlustusseltside antud garantiisid ja akreditiive koos elukindlustuspoliisidest tulenevate kontrollitavate summadega niivõrd, kuivõrd need esindavad liikmetele kuuluvaid vahendeid.

▼M5

Esimeses lõigus loetletud vara või varaliigi hõlmamine ei tähenda, et kõiki varaliike tuleks automaatselt aktsepteerida kindlustustehniliste eraldiste kattena. Päritoluliikmesriik sätestab üksikasjalikumad eeskirjad, mis kinnitavad lubatavate varade kasutamise tingimused.

▼B

Sätestatavate eeskirjade määratlemise ja kohaldamisega tagab liikmesriik eeskätt järgmiste põhimõtete täitmise:

i) kindlustustehnilisi eraldisi tagavate varade hindamisel arvatakse maha nende omandamisel tekkinud võlad;

ii) kõik varad tuleb hinnata usaldusväärsel alusel, arvestades riski, et summad ei ole realiseeritavad. Eriti võib materiaalset põhivara peale maa ja ehitiste kindlustustehniliste eraldiste tagamiseks heaks kiita ainult juhul, kui seda hinnatakse usaldusväärse amortisatsiooni alusel;

iii) laene kindlustusseltsidele, riigiasutustele või rahvusvahelistele organisatsioonidele, kohalikele või piirkondlikele asutustele või füüsilistele isikutele võib heaks kiita kindlustustehniliste eraldiste kattena ainult juhul, kui nende tagatise kohta on piisavad garantiid, mis põhinevad kas laenusaaja seisundil, hüpoteekidel, pangagarantiidel või kindlustusseltside antud garantiidel või muudel tagatisevormidel;

iv) tuletisväärtpabereid nagu futuurid, optsioonid ja vahetuslepingud võib kindlustustehniliste eraldiste kattevaradega seoses kasutada ainult niivõrd, kuivõrd need aitavad vähendada investeerimisriske või hõlbustavad portfelli tõhusat haldamist. Neid tuleb hinnata usaldusväärsel alusel ja võib arvestada tuletisväärtpaberite alusvara hindamisel;

v) vabalt kaubeldavaid väärtpabereid, millega ei kaubelda reguleeritud turul, võib kindlustustehniliste eraldiste kattena heaks kiita ainult juhul, kui neid saab lühikese tähtajaga realiseerida;

vi) kolmanda isiku võlgu ja nõudeid kolmanda isiku vastu võib kindlustustehniliste eraldiste kattena heaks kiita ainult pärast seda, kui neist on lahutatud kõik samale kolmandale isikule võlgnetavad summad;

vii) kõigi kindlustustehniliste eraldiste kattena heakskiidetud võlgade ja nõuete väärtus tuleb arvutada usaldusväärsel alusel, arvestades riski, et summad pole realiseeritavad. Eriti kindlustusvõtjate ja vahendajate kindlustus- ja edasikindlustustegevusest tulenevaid võlgu võib heaks kiita ainult niivõrd, kuivõrd need pole maksmata kauem kui kolm kuud;

viii) kui olemasolevad varad hõlmavad investeeringut tütarettevõtjasse, kes haldab kindlustusseltsi eest osaliselt või tervikuna tema inves-

([1]) EÜT L 322, 17.12.1977, lk 30. Viimati muudetud direktiiviga 89/646/EMÜ (EÜT L 386, 30.12.1989, lk 1).

▼B

teeringuid, peab päritoluliikmesriik käesolevas artiklis sätestatud eeskirjade ja põhimõtete rakendamisel arvestama tütarettevõtja vastavaid varasid; päritoluliikmesriik võib samal viisil käsitleda teiste tütarettevõtjate varasid;

ix) kapitaliseeritud sõlmimisväljaminekuid võib kindlustustehniliste eraldiste kattena heaks kiita ainult niivõrd, kuivõrd see on kooskõlas saamata jäänud kindlustusmaksete kindlustustehnilise eraldise arvutamisega.

2. Vaatamata lõikele 1, võib päritoluliikmesriik erandlikes olukordades ja kindlustusseltsi taotluse põhjal ajutiselt ja nõuetekohaselt põhjendatud otsusega sõltuvalt artiklist 20 kindlustustehniliste eraldiste kattena heaks kiita muid varaliike.

Artikkel 22

▼M5

1. Kindlustustehniliste eraldiste ja tasanduseraldiste reservi kattevarade puhul nõuab iga päritoluliikmesriik, et ükski kindlustusselts ei investeeriks rohkem kui:

▼B

a) 10 % oma kindlustustehniliste eraldiste kogusummast ühte konkreetsesse maatükki või ehitisse või mitmesse maatükki või ehitisse, mis on omavahel nii lähestikku, et neid loetakse tegelikult üheks investeeringuks;

b) 5 % oma kindlustustehniliste eraldiste kogusummast sama kindlustusseltsi aktsiatesse ja muudesse vabalt kaubeldavatesse väärtpaberitesse, mida käsitletakse nagu aktsiaid, võlakirjadesse, võlatagatistesse ning muudesse raha- ja kapitalituru vahenditesse, või samale laenusaajale antud laenudesse kokku, kui laene ei anta riigiasutusele, piirkondlikule või kohalikule asutusele või rahvusvahelisele organisatsioonile, mille liikmed on üks või mitu liikmesriiki. Seda määra võib tõsta kuni 10 %ni, kui kindlustusselts ei investeeri rohkem kui 40 % oma kindlustustehniliste eraldiste summast emiteerivate organite või laenusaajate laenudesse või väärtpaberitesse, millest igaühesse ta investeerib rohkem kui 5 % oma varadest;

c) 5 % oma kindlustustehniliste eraldiste kogusummast tagatiseta laenudesse, sealhulgas 1 % iga üksiku tagatiseta laenu kohta, kui laenu ei anta krediidiasutustele, kindlustusseltsidele — niivõrd kui direktiivi 73/239/EMÜ artikkel 8 seda võimaldab — ja mõnes liikmesriigis asutatud investeerimisühingutele;

d) 3 % oma kindlustustehniliste eraldiste kogusummast kassas oleva sularaha kujul;

e) 10 % oma kindlustustehniliste eraldiste kogusummast aktsiates, muudes aktsiatena käsitletavates väärtpaberites ja võlatagatistes, millega ei kaubelda reguleeritud turul.

2. See, et lõikes 1 puudub piirang investeeringutele mis tahes konkreetsesse liiki, ei tähenda, et selle liigi varad võib kindlustustehniliste eraldiste kattena piiramatult heaks kiita. Päritoluliikmesriik sätestab üksikasjalikumad eeskirjad, mis kinnitavad lubatavate varade kasutamise tingimused. Eriti tagab ta nende eeskirjade kindlaksmääramise ja kohaldamisega järgmiste põhimõtete täitmise:

i) kindlustustehniliste eraldiste kattevarad peavad olema mitmekesistatud ja hajutatud viisil, mis tagab, et puudub ülemäärane toetumine teatud liiki varale, investeerimisturule või investeeringule;

ii) investeerimine konkreetset liiki varasse, millel on kõrge riskiaste kas siis vara laadi või emiteerija seisundi tõttu, tuleb piirata usaldusväärse tasemega;

iii) konkreetsete varaliikide piirangud peavad arvestama edasikindlustuse käsitlemist kindlustustehniliste eraldiste arvutamisel;

▼B

iv) kui olemasolevad varad hõlmavad investeeringut tütarettevõtjasse, kes haldab kindlustusseltsi eest osaliselt või tervikuna tema investeeringuid, peab päritoluliikmesriik käesolevas artiklis sätestatud eeskirjade ja põhimõtete rakendamisel arvestama tütarettevõtja vastavaid varasid; päritoluliikmesriik võib samal viisil käsitleda teiste tütarettevõtjate varasid;

v) kindlustustehnilisi eraldisi katvate mittelikviidsetest investeeringutest sõltuvate varade protsent tuleb hoida usaldusväärsel tasemel;

vi) kui varad hõlmavad laene teatavatele krediidiasutustele või nende antud võlatagatisi, võib päritoluliikmesriik käesolevas artiklis sätestatud eeskirjade ja põhimõtete kohaldamisel arvestada selliste krediidiasutuste vastavaid varasid. Seda režiimi võib kohaldada ainult juhul, kui krediidiasutuse peakontor asub liikmesriigis, kuulub täielikult liikmesriigile ja/või selle riigi kohalikele asutustele ning tema tegevus seisneb vastavalt asutamislepingule ja põhikirjale laenude vahendamises riigile või kohalikele asutustele või nende tagatisega laenude vahendamises või laenude vahendamises riigi või kohalike asutustega tihedalt seotud organitele.

3. Seoses vastuvõetavate varade kasutamise tingimusi sätestavate üksikasjaliste eeskirjadega käsitleb liikmesriik piiravamalt:

— kõiki laene, millega ei kaasne pangatagatist, kindlustusseltsi antud tagatist, hüpoteeki või muud tagatisevormi, võrrelduna laenudega, millele on selline tagatis,

— avatud investeerimisfonde, mis pole kooskõlastatud direktiivi 85/611/EMÜ ([1]) tähenduses, ja muid investeerimisfonde võrrelduna selle direktiivi tähenduses kooskõlastatud avatud investeerimisfondidega,

— väärtpabereid, millega ei kaubelda reguleeritud turul, võrrelduna väärtpaberitega, millega kaubeldakse reguleeritud turul,

— võlakirju, võlatagatisi ning muid raha- ja kapitalituru vahendeid, mida pole emiteerinud riigid, kohalikud või piirkondlikud asutused või direktiivis 89/647/EMÜ ([2]) määratletud A-tsooni kuuluvad kindlustusseltsid, või mille emiteerijad on rahvusvahelised organisatsioonid, mille liikmete hulgas pole ühtki liikmesriiki, võrrelduna samade finantsinstrumentidega, mille on emiteerinud sellised organid.

4. Liikmesriigid võivad lõike 1 punktis b ettenähtud määra tõsta 40 %ni teatavate võlatagatiste korral, kui need emiteerib krediidiasutus, mille peakontor on liikmesriigis ja millele kohaldatakse vastavalt seadusele nende võlatagatiste omanike kaitseks kavandatud erilist ametlikku järelevalvet. Eriti tuleb selliste võlatagatiste emiteerimisest tulenevad summad vastavalt seadusele investeerida varadesse, mis kogu võlatagatiste kehtivusaja vältel suudavad tagada võlatagatistega seotud nõuded ja mida väljaandja maksejõuetuse korral kasutataks esmajärjekorras põhisumma tagasimaksmiseks ning kogunenud intresside tasumiseks.

5. Liikmesriigid ei nõua kindlustusseltsidelt investeerimist kindlat liiki varadesse.

6. Vaatamata lõikele 1, võib päritoluliikmesriik erandlikes olukordades ja kindlustusseltsi taotluse põhjal ajutiselt ja nõuetekohaselt põhjendatud otsusega sõltuvalt artiklist 20 võimaldada erandeid lõike 1 punktides a–e sätestatud eeskirjadest.

Artikkel 23

Direktiivi 88/357/EMÜ 1. lisa punktid 8 ja 9 asendatakse järgmisega:

([1]) EÜT L 375, 31.12.1985, lk 3. Muudetud direktiiviga 88/220/EMÜ (EÜT L 100, 19.4.1988, lk 31).
([2]) EÜT L 386, 30.12.1989, lk 14.

▼B

"8. Kindlustusseltsid võivad omada varasid, mis ei ole vastavuses, selleks et tagada summat, mis ei ületa 20 % nende kohustustest konkreetses vääringus.

9. Liikmesriik võib sätestada, et kui eespool kirjeldatud korra kohaselt tuleb kohustus tagada liikmesriigi vääringus väljendatud varadega, loetakse see nõue täidetuks ka juhul, kui varad on väljendatud eküüdes."

Artikkel 24

Direktiivi 73/239/EMÜ artikli 16 lõige 1 asendatakse järgmisega:

"1. Päritoluliikmesriik nõuab, et iga kindlustusselts looks kogu oma tegevuse jaoks piisava solventsusmarginaali.

Solventsusmarginaal peab vastama kindlustusseltsi varadele, millest on maha arvatud kõik prognoositavad kohustused ja immateriaalsed vahendid. Eelkõige võetakse arvesse:

— sissemakstud aktsiakapitali või vastastikuse kindlustusseltsi korral tegelikud esialgsed vahendid koos kõigi liikmete arvetega, mis vastavad järgmistele tingimustele:

a) asutamisleping ja põhikiri peavad ette nägema, et nendelt arvetelt võib liikmetele makseid teha ainult niivõrd, kuivõrd see ei põhjusta solventsusmarginaali langemist madalamale nõutavast tasemest, või pärast kindlustusseltsi likvideerimist, kui kõik kindlustusseltsi muud võlad on makstud;

b) asutamisleping ja põhikiri peavad kõigi selliste maksete suhtes, mis pole seotud liikmeksoleku isikliku lõpetamisega, ette nägema, et pädevatele asutustele tuleb teatada vähemalt kuu aega ette ja need võivad selle aja jooksul makse keelata, ning

c) asutamislepingu ja põhikirja asjakohaseid sätteid võib muuta ainult juhul, kui pädevad asutused on kinnitanud, et neil pole muutmisele vastuväiteid, kui punktides a ja b nimetatud kriteeriumidest ei tulene teisiti;

— pool maksmata aktsiakapitalist või esialgsetest vahenditest, kui makstud osa ulatub 25 %ni mainitud aktsiakapitalist või vahenditest,

— eraldised (kohustuslikud eraldised ja vabad eraldised), mis ei vasta lepingulistele kohustustele,

— kogu eelmiste perioodide jaotamata kasum,

— muutuvate sissemaksetega vastastikuste või vastastikust tüüpi kindlustusseltsi puhul kõik nõuded, mis tal on oma liikmete vastu täiendava sissemakse nõudmise teel majandusaasta jooksul; arvesse võetakse kuni pool maksimumsissemaksete ja tegelikult nõutud sissemaksete vahest, siiski ei tohi see ületada 50 % solventsusmarginaalist,

— kindlustusseltsi taotluse ja tõendamise korral kõik varjatud varud, mis tekivad varade alahindamisest niivõrd, kuivõrd need varjatud varud ei ole laadilt erandlikud,

— kumulatiivse eelisaktsiakapitali ja allutatud laenukapitali võib hõlmata, kuid seda ainult kuni 50 %ni solventsusmarginaalist, millest mitte rohkem kui 25 % koosneb fikseeritud tähtajaga allutatud laenudest või fikseeritud tähtajaga kumulatiivsest eelisaktsiakapitalist juhul, kui täidetakse järgmisi miinimumnõudeid:

a) kindlustusseltsi pankroti või likvideerimise korral peavad olema siduvad lepingud, mille järgi allutatud laenukapital või eelisaktsiad on väiksema tähtsusega kui kõigi teiste võlausaldajate nõuded ja makstakse tagasi alles siis, kui kõik teised sel ajal maksmata võlad on tasutud.

▼B

Allutatud laenukapital peab vastama järgmistele lisatingimustele:

b) arvesse võib võtta üksnes täielikult sissemakstud vahendeid;

c) fikseeritud tähtajaga laenude puhul peab esialgne tähtaeg olema vähemalt viis aastat. Hiljemalt aasta enne tagasimaksetähtaega peab kindlustusselts esitama pädevatele asutustele heakskiitmiseks plaani, mis näitab, kuidas solventsusmarginaal tähtajaks nõutaval tasemel hoitakse või sellele tuuakse, juhul kui määra, mille ulatuses laenu võib lugeda solventsusmarginaali osaks, järk-järgult ei vähendata vähemalt viimase viie aasta jooksul enne tagasimaksetähtaega. Pädevad asutused võivad lubada selliste laenude varasemat tagasimaksmist juhul, kui taotluse esitab emiteerinud kindlustusselts ja selle solventsusmarginaal ei lange nõutavast tasemest madalamale;

d) laenud, mille tagasimaksetähtaega ei ole määratud, võib tagasi maksta üksnes viieaastase etteteatamisega, välja arvatud juhul, kui laene ei käsitleta enam solventsusmarginaali osana või kui varasemaks tagasimaksmiseks on vaja pädevate asutuste eelnevat nõusolekut. Viimasel juhul peab kindlustusselts teatama pädevatele asutustele vähemalt kuus kuud enne pakutavat tagasimaksekuupäeva, täpsustades tegeliku ja nõutava solventsusmarginaali nii enne kui ka pärast kõnealust tagasimaksmist. Pädevad asutused lubavad tagasimaksmist ainult juhul, kui kindlustusseltsi solventsusmarginaal ei lange nõutavast tasemest madalamale;

e) laenuleping ei või sisaldada tingimusi, mille kohaselt teatud asjaoludel, välja arvatud kindlustusseltsi likvideerimise puhul, kuulub võlg tagasimaksmisele enne kokkulepitud tagasimaksekuupäevi;

f) laenulepingut võib muuta ainult juhul, kui pädevad asutused on kinnitanud, et neil pole muudatustele vastuväiteid;

— määramata tähtajaga väärtpaberid ja muud instrumendid, mis vastavad järgmistele tingimustele, kaasa arvatud eelmises taandes nimetamata kumulatiivsed eelisaktsiad kuni 50 %ni selliste väärtpaberite ja eelmises taandes nimetatud allutatud laenukapitali solventsusmarginaalist:

a) neid ei saa tagasi maksta esitaja algatusel ega ilma pädeva asutuse eelneva nõusolekuta;

b) väljalaskeleping peab võimaldama kindlustusseltsil laenuintressi maksmist edasi lükata;

c) laenuandja nõuded kindlustusseltsi vastu peavad tähtsusjärjekorras täielikult järgnema kõikidele allutamata võlausaldajate nõuetele;

d) väärtpaberite väljalaset reguleerivad dokumendid peavad ette nägema võla ja maksmata intresside kasutamist kahjumi katteks, võimaldades kindlustusseltsil tegevust jätkata;

e) arvesse võib võtta üksnes täielikult sissemakstud summasid.”

Artikkel 25

Hiljemalt kolm aastat pärast käesoleva direktiivi kohaldama hakkamist esitab komisjon kindlustuskomiteele aruande solventsusmarginaali edasise ühtlustamise vajaduse kohta.

Artikkel 26

Direktiivi 73/239/EMÜ artikkel 18 asendatakse järgmisega:

▼B

“Artikkel 18

1. Liikmesriigid ei näe ette eeskirju varade valiku kohta, mida ei ole vaja kasutada artiklis 15 nimetatud kindlustustehniliste eraldiste tagamiseks.

2. Arvestades artikli 15 lõiget 2, artikli 20 lõikeid 1, 2, 3 ja 5 ning artikli 22 lõike 1 viimast lõiku, ei piira liikmesriigid tegevusloa saanud kindlustusseltside varade osa moodustava vallas- või kinnisvara vaba käsutamist.

3. Lõiked 1 ja 2 ei välista ühtki meedet, mida liikmesriikidel kindlustatud isikute huve kaitstes on õigus võtta kõnealuste kindlustusseltside omanike, liikmete või aktsionäridena.”

3. peatükk

Artikkel 27

Direktiivi 88/357/EMÜ artikli 7 lõike 1 punktasendatakse järgmisega:

“f) direktiivi 73/239/EMÜ artikli 5 punkti d alapunktis i nimetatud riskide korral võivad lepingu osapooled valida ükskõik millise õiguse.”

Artikkel 28

Riski asukohaliikmesriik ei takista kindlustusvõtjat sõlmimast lepingut direktiivi 73/239/EMÜ artikli 6 tingimustel tegevusloa saanud kindlustusseltsiga, niivõrd kui see ei lähe vastuollu riski asukohaliikmesriigi üldist hüvangut kaitsvate õigusnormidega.

Artikkel 29

Liikmesriigid ei või võtta vastu sätteid, mis nõuavad kindlustuseüld- ja eritingimuste, kindlustusmaksete tariifide ning vormide ja muude selliste trükitud dokumentide eelnevat heakskiitu või süstemaatilist esitamist, mida kindlustusselts kavatseb kasutada suhetes kindlustusvõtjatega. Nad võivad nõuda ainult nende lepingu tingimuste ja muude dokumentide ebaregulaarset esitamist selleks, et kontrollida kindlustuslepinguid käsitlevate siseriiklike õigusnormide täitmist, ning see nõue ei või olla kindlustusseltsi tegevuse eeltingimus.

Liikmesriigid ei või säilitada või kehtestada kindlustusmaksemäärade kavandatava tõstmise etteteatamist või eelnevat heakskiitmist, välja arvatud üldise hinnakontrolli süsteemide osana.

Artikkel 30

1. Direktiivi 88/357/EMÜ artikli 8 lõike 4 punkt b jäetakse välja. Sama direktiivi artikli 8 lõike 4 punkt a muudetakse seetõttu järgmiselt:

“a) kui punktist c ei tulene teisiti, kohaldatakse artikli 7 lõike 2 kolmandat lõiku juhul, kui kindlustusleping annab kindlustuskatte kahes või enamas liikmesriigis, millest vähemalt üks kehtestab kindlustamiskohustuse.”

2. Vaatamata kõigile vastupidistele sätetele võib kindlustuse kohustusliikuks tegev liikmesriik nõuda, et kohustusliku kindlustuse üld- ja eritingimused edastataks enne kasutuselevõtmist tema pädevale asutusele.

Artikkel 31

1. Enne kindlustuslepingu sõlmimist teatab kindlustusselts kindlustusvõtjale:

▼B

— lepingu suhtes kohaldatava õiguse, kui osapooltel pole vaba valikuvõimalust, või asjaolu, et osapooled võivad vabalt valida kohaldatava õiguse, ja viimasel juhul õiguse, mida kindlustusandja soovitab valida;

— kindlustusvõtjate lepinguid puudutavate kaebuste käitlemise korra, sealhulgas vajaduse korral kaebusi lahendava organi olemasolu, piiramata kindlustusvõtja õigust pöörduda kohtusse.

2. Lõikes 1 nimetatud kohustust kohaldatakse ainult juhul, kui kindlustusvõtja on füüsiline isik.

3. Käesoleva artikli rakenduseeskirjad määratakse kindlaks vastavalt riski asukohaliikmesriigi õigusele.

IV JAOTIS

ASUTAMISÕIGUSE JA TEENUSTE OSUTAMISE VABADUSEGA SEOTUD SÄTTED

Artikkel 32

Direktiivi 73/239/EMÜ artikkel 10 asendatakse järgmisega:

“Artikkel 10

1. Kindlustusselts, kes soovib asutada teise liikmesriigi territooriumil filiaali, teatab sellest oma päritoluliikmesriigi pädevatele asutustele.

2. Liikmesriigid nõuavad igalt kindlustusseltsilt, kes soovib teise liikmesriigi territooriumil filiaali asutada, lõikes 1 ettenähtud teates järgmiste andmete esitamist:

a) liikmesriik, mille territooriumil ta kavatseb filiaali asutada;

b) tegevuskava, kus muu hulgas esitatakse kavandatavad tegevusvaldkonnad ja filiaali organisatsiooniline struktuur;

c) aadress filiaali asukohaliikmesriigis, kust võib saada dokumente ja kuhu neid võib saata, kusjuures on kokku lepitud, et see on aadress, kuhu saadetakse kogu volitatud esindaja teabevahetus;

d) filiaali volitatud esindaja nimi, kellel peavad olema piisavad volitused, et võtta kindlustusseltsile kohustusi kolmandate isikute ees ning esindada seda filiaali asukohaliikmesriigi ametiasutustes ja kohtutes. Lloyd'si puhul ei tohi lepingulistest kohustustest tulenevate kohtuvaidluste korral filiaali asukohaliikmesriigis kindlustatud isikuid kohelda ebasoodsamalt kui juhul, kui kohtuvaidlus algatatakse harilikku tüüpi kindlustusseltsi vastu. Seetõttu peavad volitatud esindajal olema piisavad volitused, mis võimaldavad algatada tema vastu kohtuasja, ja selles pädevuses peab ta olema võimeline siduma kõnealuseid Lloyd'si üksikkindlustajaid.

Kui kindlustusselts kavatseb lasta oma filiaalil kindlustada lisa punkti A liigi 10 riske, välja arvatud vedaja vastutus, peab ta esitama deklaratsiooni, et on saanud filiaali asukohaliikmesriigi rahvusliku büroo ja riikliku garantiifondi liikmeks.

3. Kui päritoluliikmesriigi pädevatel asutustel ei ole alust kahelda kindlustusseltsi haldusstruktuuri või finantsseisundi adekvaatsuses või volitatud esindaja laitmatus reputatsioonis ja tema juhtkonna kutsekvalifikatsioonis või kogemustes, võttes arvesse kavandatavat tegevust, edastavad nad kolme kuu jooksul pärast kogu lõikes 2 nimetatud teabe saamist selle teabe filiaali asukohaliikmesriigi pädevatele asutustele ning teatavad sellest asjaomasele kindlustusseltsile.

▼B

Päritoluliikmesriigi pädevad asutused tõendavad samuti, et kindlustusseltsil on vastavalt artiklitele 16 ja 17 arvutatud minimaalne solventsusmarginaal.

Kui päritoluliikmesriigi pädevad asutused keelduvad edastamast lõikes 2 märgitud teavet filiaali asukohaliikmesriigi pädevatele asutustele, peavad nad kolme kuu jooksul alates kogu kõnealuse teabe saamisest asjaomasele kindlustusseltsile oma keeldumist põhjendama. Andmete edastamisest keeldumine või vastamata jätmine annab õiguse pöörduda päritoluliikmesriigi kohtusse.

4. Enne, kui kindlustusseltsi filiaal tegevust alustab, teatavad filiaali asukohaliikmesriigi pädevad asutused kahe kuu jooksul pärast lõikes 2 nimetatud teabe saamist vajaduse korral päritoluliikmesriigi pädevale asutusele tingimused, mida üldise hüvangu huvides tuleb sel kindlustusseltsil filiaali asukohaliikmesriigis tegutsemisel järgida.

5. Filiaal võib olla asutatud ja alustada tegevust, kui ta saab filiaali asukohaliikmesriigi pädevatelt asutustelt teatise või kui neilt teatist ei saada, siis lõikes 4 sätestatud tähtaja möödudes.

6. Iga vastavalt lõike 2 punktidele b, c või d edastatud üksikasja muutumise korral teatab kindlustusselts kirjalikult muudatusest päritoluliikmesriigi ja filiaali asukohaliikmesriigi pädevatele asutustele vähemalt üks kuu enne muudatuse tegemist, et päritoluliikmesriigi ja filiaali asukohaliikmesriigi pädevad asutused saaksid täita oma ülesandeid vastavalt lõigetele 3 ja 4.”

Artikkel 33

Käesolevaga tunnistatakse direktiivi 73/239/EMÜ artikkel 11 kehtetuks.

Artikkel 34

Direktiivi 88/357/EMÜ artikkel 14 asendatakse järgmisega:

“Artikkel 14

Iga kindlustusselts, kes kavatseb esimest korda tegutseda ühes või mitmes liikmesriigis teenuste osutamise vabaduse alusel, teatab sellest kõigepealt päritoluliikmesriigi pädevatele asutustele, näidates riskide laadi, mida ta kavatseb kindlustada.”

Artikkel 35

Direktiivi 88/357/EMÜ artikkel 16 asendatakse järgmisega:

“Artikkel 16

1. Ühe kuu jooksul alates artiklis 14 ettenähtud teatest edastavad päritoluliikmesriigi pädevad asutused liikmesriigile või liikmesriikidele, kelle territooriumil kindlustusselts kavatseb tegutseda teenuste osutamise vabaduse alusel:

a) sertifikaadi, mis tõendab, et kindlustusseltsil on vastavalt direktiivi 73/239/EMÜ artiklitele 16 ja 17 arvutatud minimaalne solventsusmarginaal;

b) kindlustusliigid, mida kindlustusseltsil on lubatud pakkuda;

c) riskide laadi, mida kindlustusselts kavatseb kindlustada teenuste osutamise liikmesriigis.

Samal ajal teatavad nad sellest asjaomasele kindlustusseltsile.

Iga liikmesriik, mille territooriumil kindlustusselts kavatseb teenuste osutamise vabaduse alusel kindlustada direktiivi 73/239/EMÜ lisa

▼B

punkti A liigi 10 riske, välja arvatud vedaja vastutus, võib nõuda, et kindlustusselts:

— edastaks käesoleva direktiivi artikli 12a lõikes 4 nimetatud esindaja nime ja aadressi,

— kinnitaks, et kindlustusseltsist on saanud teenuste osutamise liikmesriigi rahvusliku büroo ja riikliku garantiifondi liige.

2. Kui päritoluliikmesriigi pädevad asutused ei edasta lõikes 1 nimetatud teavet ettenähtud tähtaja jooksul, esitavad nad sama tähtaja jooksul kindlustusseltsile oma keeldumise põhjused. Keeldumine annab õiguse pöörduda päritoluliikmesriigi kohtusse.

3. Kindlustusselts võib tegevust alustada kuupäeval, mil talle tõendatult teatatakse lõike 1 esimeses lõigus sätestatud edastamisest.”

Artikkel 36

Direktiivi 88/357/EMÜ artikkel 17 asendatakse järgmisega:

“Artikkel 17

Kõik muudatused, mida kindlustusselts kavatseb teha artiklis 4 nimetatud teabesse, tehakse artiklites 14 ja 16 ettenähtud korras.”

Artikkel 37

Direktiivi 88/357/EMÜ artikli 12 lõike 2 teine ja kolmas lõik, artikli 12 lõige 3 ning artiklid 13 ja 15 tunnistatakse kehtetuks.

Artikkel 38

Filiaali asukohaliikmesriigi või teenuste osutamise liikmesriigi pädevad asutused võivad nõuda, et teave, mida neil vastavalt käesolevale direktiivile on õigus selle riigi territooriumil tegutsevate kindlustusseltside tegevuse kohta nõuda, esitataks neile selle riigi ametlikus keeles või keeltes.

Artikkel 39

1. Käesolevaga tunnistatakse direktiivi 88/357/EMÜ artikkel 18 kehtetuks.

2. Filiaali asukohaliikmesriik või teenuste osutamise liikmesriik ei või võtta vastu sätteid, mis nõuavad kindlustuse üld- ja eritingimuste, kindlustusmaksete tariifide ning vormide ja muude selliste trükitud dokumentide eelnevat heakskiitu või süstemaatilist esitamist, mida kindlustusselts kavatseb kasutada suhetes kindlustusvõtjatega. Ta võib ainult nõuda kindlustusseltsilt, kes soovib asutamisõiguse või teenuste osutamise vabaduse alusel tegelda tema territooriumil kindlustustegevusega, mittesüstemaatilist teatamist nendest lepingutingimustest ja muudest dokumentidest, et kontrollida kindlustuslepinguid käsitlevate siseriiklike õigusnormide täitmist, ning see nõue ei või olla kindlustusseltsi tegevuse eeltingimus.

3. Filiaali asukohariik või teenuste osutamise liikmesriik ei või säilitada või kehtestada kindlustusmaksemäärade kavandatava tõstmise etteteatamist või heakskiitmist, välja arvatud üldise hinnakontrolli süsteemide osana.

Artikkel 40

1. Käesolevaga tunnistatakse direktiivi 88/357/EMÜ artikkel 19 kehtetuks.

▼B

2. Kõik asutamisõiguse või teenuste osutamise vabaduse alusel tegutsevad kindlustusseltsid esitavad filiaali asukohaliikmesriigi ja/või teenuste osutamise liikmesriigi pädevatele asutustele kõik käesoleva artikli eesmärkidel nõutavad dokumendid, niivõrd kui sedasama on kohustatud tegema nendes liikmesriikides asuva peakontoriga kindlustusseltsid.

3. Kui liikmesriigi pädevad asutused teevad kindlaks, et tema territooriumil asuva filiaaliga või teenuste osutamise vabaduse alusel tegutsev kindlustusselts ei järgi tema suhtes selles liikmesriigis kohaldatavaid õigusnorme, nõuavad nad kõnealuselt kindlustusseltsilt õigusvastase tegevuse lõpetamist.

4. Kui kõnealune kindlustusselts ei võta vajalikke meetmeid, teatavad asjaomase liikmesriigi pädevad asutused sellest päritoluliikmesriigi pädevatele asutustele. Viimased asutused võtavad esimesel võimalusel kõik kohased meetmed tagamaks, et asjaomane kindlustusselts lõpetaks eeskirjade eiramise. Nende meetmete laadist teatatakse asjaomase liikmesriigi pädevatele asutustele.

5. Kui vaatamata päritoluliikmesriigi võetud meetmetele või seetõttu, et need meetmed osutuvad ebapiisavaks või neid selles liikmesriigis ei kohaldata, jätkab kindlustusselts asjaomases liikmesriigis kehtivate õigusnormide rikkumist, võib viimane pärast päritoluliikmesriigi pädevatele asutustele teatamist võtta sobivad meetmed, et edasisi rikkumisi takistada või nende eest karistada, sealhulgas takistada kindlustusseltsil, kui see on tingimata vajalik, uute kindlustuslepingute sõlmimist tema territooriumil. Liikmesriigid tagavad, et nende territooriumil selliste meetmete võtmiseks vajalikud õigusdokumendid toimetataks kätte kindlustusseltsidele.

6. Lõiked 3, 4 ja 5 ei mõjuta asjaomaste liikmesriikide õigust võtta eriolukorras sobivaid meetmeid selleks, et takistada eeskirjade eiramist nende territooriumil. See hõlmab võimaluse takistada kindlustusseltsidel uute lepingute sõlmimise jätkamist nende territooriumil.

7. Lõiked 3, 4 ja 5 ei mõjuta liikmesriikide õigust karistada eeskirjade eiramise eest nende territooriumil.

8. Kui eeskirju eiranud kindlustusseltsil on üksus või vara asjaomases liikmesriigis, võivad viimase pädevad asutused kooskõlas siseriiklike õigusaktidega kohaldada üksuse või vara vastu selle eiramise eest ette nähtud halduskaristusi.

9. Lõigete 4–8 alusel võetud meetmed, mis sisaldavad sanktsioone või kindlustusteenuste osutamise vabaduse piiranguid, peavad olema kohaselt põhjendatud ning neist peab teatama asjaomasele kindlustusseltsile.

10. Iga kahe aasta järel ►M4 teavitab komisjon Euroopa kindlustuse ja kutsealase pensionikindlustuse komiteed nende juhtude arvust ja liikidest ◄, mil igas liikmesriigis on tegevusloa andmisest keeldutud vastavalt direktiivi 73/239/EMÜ artiklile 10 või direktiivi 88/357/EMÜ artiklile 16, muudetuna käesoleva direktiiviga, või vastavalt lõikele 5 võetud meetmed. Liikmesriigid teevad komisjoniga koostööd, esitades talle selleks aruandeks vajaliku teabe.

Artikkel 41

Käesolev direktiiv ei takista mingil moel kindlustusseltsidel, kelle peakontorid asuvad teistes liikmesriikides, reklaamida oma teenuseid filiaali asukohaliikmesriigis või teenuste osutamise liikmesriigis kõigi võimalike sidevahendite abil, arvestades sellise reklaami vormi ja sisu käsitlevaid üldise hüvangu huvides vastuvõetud eeskirju.

▼B

Artikkel 42

1. Käesolevaga tunnistatakse direktiivi 88/357/EMÜ artikkel 20 kehtetuks.

2. Kindlustusseltsi likvideerimisel täidetakse filiaali kaudu või teenuste osutamise alusel sõlmitud lepingutest tulenevaid kohustusi samal viisil kui muudest sama kindlustusseltsi kindlustuslepingutest tulenevaid kohustusi, tegemata vahet kindlustatud isikute ja soodustatud isikute kodakondsuse põhjal.

Artikkel 43

1. Käesolevaga tunnistatakse direktiivi 88/357/EMÜ artikkel 21 kehtetuks.

2. Kui kindlustust pakutakse asutamisõiguse või teenuste osutamise vabaduse alusel, teatatakse kindlustusvõtjale enne ühegi lepingu sõlmimist liikmesriik, kus asub peakontor või vajaduse korral lepingu sõlmiv filiaal.

Kõik kindlustusvõtjale antud dokumendid peavad sisaldama esimeses lõigus nimetatud teavet.

Kahes esimeses lõigus kehtestatud kohustusi ei kohaldata direktiivi 73/239/EMÜ artikli 5 punktis d nimetatud riskide suhtes.

3. Leping või mis tahes muu kindlustuskatet andev dokument koos kindlustuspakkumisega, kui see on kindlustusvõtja suhtes siduv, peab nimetama peakontori või vajaduse korral kindlustust andva kindlustusseltsi filiaali aadressi.

Iga liikmesriik võib nõuda, et esimeses lõigus nimetatud dokumentidel oleks ka direktiivi 88/357/EMÜ artikli 12a lõikes 4 nimetatud kindlustusseltsi esindaja nimi ja aadress.

Artikkel 44

1. Käesolevaga tunnistatakse direktiivi 88/357/EMÜ artikkel 22 kehtetuks.

2. Iga kindlustusselts teatab oma päritoluliikmesriigi pädevale asutusele eraldi asutamisõiguse alusel ja teenuste osutamise vabaduse alusel tehtud tehingute kohta kindlustusmaksete, nõuete ja komisjonitasude summad, arvamata maha edasikindlustust, liikmesriigi ja kindlustusliikide rühma kaupa, samuti direktiivi 73/239/EMÜ lisa punkti A liigi 10 puhul, mis ei hõlma vedaja vastutust, nõuete sagedust ja keskmist hinda.

Kindlustusliikide rühmad on järgmised:

— õnnetusjuhtumite kindlustus ja ravikindlustus (liigid 1 ja 2),

— sõidukite kindlustus (liigid 3, 7 ja 10, liigi 10 andmed, välja arvatud vedaja vastutuskindlustus, esitatakse eraldi),

— tulekindlustus ja muu varakahju kindlustus (liigid 8 ja 9),

— lennu-, mere- ja veokindlustus (liigid 3, 4, 5, 6, 7, 11 ja 12),

— üldine vastutuskindlustus (liik 13),

— krediidi- ja garantiikindlustus (liigid 14 ja 15),

— muud liigid (liigid 16, 17 ja 18).

Päritoluliikmesriigi pädev asutus edastab selle teabe mõistliku aja jooksul ja koondkujul iga asjaomase liikmesriigi pädevatele asutustele, kes seda taotlevad.

▼B

Artikkel 45

1. Käesolevaga tunnistatakse direktiivi 88/357/EMÜ artikkel 24 kehtetuks.

2. Käesolev direktiiv ei mõjuta liikmesriikide õigust nõuda, et nende territooriumil asutamisõiguse või teenuste osutamise vabaduse alusel tegutsevad kindlustusseltsid ühineksid ja osaleksid seal tegevusloa saanud kindlustusseltsidega samadel tingimustel kõigis skeemides, mis on kavandatud kindlustatud isikutele ja kahjustatud kolmandatele isikutele kindlustusnõuete väljamaksmise tagamiseks.

Artikkel 46

1. Käesolevaga tunnistatakse direktiivi 88/357/EMÜ artikkel 25 kehtetuks.

2. Piiramata kogu edasist ühtlustamist, sõltub iga kindlustusleping ainult kindlustusmaksetelt võetavatest kaudsetest maksudest ja muudest lõivudest riski asukohaliikmesriigis direktiivi 88/357/EMÜ artikli 2 punkti d tähenduses ja Hispaania puhul ka lisamaksetest, mis on seadusega kehtestatud Hispaania kindlustusseltsi “Concorcio de Compensacion de Seguros” kasuks selles liikmesriigis toimuvatest erakorralistest sündmustest tingitud kahjude hüvitamise ülesannete täitmiseks.

Erandina direktiivi 88/357/EMÜ artikli 2 punkti d esimesest taandest ja käesoleva lõike kohaldamisel on liikmesriigi territooriumil asuvas hoones sisalduv vallasvara, välja arvatud transiitkaubad, selles liikmesriigis asuv risk isegi juhul, kui hoone ja selle sisu pole kindlustatud sama kindlustuslepinguga.

Vastavalt direktiivi 88/357/EMÜ artiklile 7 lepingu suhtes kohaldatav õigus ei mõjuta kohaldatavat maksukorraldust.

Iga liikmesriik kohaldab kuni edaspidise ühtlustamiseni tema territooriumil asuvaid riske kindlustavate kindlustusseltside suhtes esimese lõigu alusel nõutavate kaudsete maksude ja muude lõivude maksmise tagamiseks oma siseriiklikke õigusnorme.

V JAOTIS

ÜLEMINEKUSÄTTED

Artikkel 47

Saksa Liitvabariik võib kuni 1. jaanuarini 1996 edasi lükata artikli 54 lõike 2 teise lõigu esimese lause kohaldamise. Selles ajavahemikus kohaldatakse artikli 54 lõikes 2 nimetatud olukorra suhtes järgmise lõigu sätteid.

Kui kindlustusmaksete arvutamise tehniline alus on edastatud päritoluliikmesriigi pädevatele asutustele vastavalt artikli 54 lõike 2 teise lõigu kolmandale lausele, edastavad need asutused selle teabe viivitamatult riski asukohaliikmesriigi pädevatele asutustele, et need võiksid teha märkusi. Kui päritoluliikmesriigi pädevad asutused kõnealuseid märkusi ei arvesta, teatavad nad sellest üksikasjalikult riski asukohaliikmesriigi pädevatele asutustele ja esitavad oma põhjendused.

Artikkel 48

Liikmesriigid võivad anda nende territooriumil asuva peakontoriga kindlustusseltsidele, mille kindlustustehnilisi eraldisi tagavad ehitised ja maa ületavad käesoleva direktiivi teatavakstegemise ajal artikli 22 lõike 1 punktis a sätestatud protsendi, selle sätte täitmiseks hiljemalt 31. detsembril 1988 lõppeva tähtaja.

▼B

Artikkel 49

Taani Kuningriik võib kuni 1. jaanuarini 1999 edasi lükata käesoleva direktiivi kohaldamise kohustusliku tööõnnetuskindlustuse suhtes. Sel ajavahemikul kohaldatakse Taani Kuningriigis jätkuvalt direktiivi 88/357/EMÜ artikli 12 lõikes 2 ettenähtud erandit.

Artikkel 50

Hispaania võib kuni 31. detsembrini 1996 ning Kreeka ja Portugal kuni 31. detsembrini 1998 kasutada järgmist üleminekukorda eranditult ühes neist liikmesriikidest asuvaid riske katvate lepingute suhtes, välja arvatud direktiivi 73/239/EMÜ artikli 5 punktis d määratletud riskid:

a) erandina direktiivi 73/239/EMÜ artikli 8 lõikest 3 ning käesoleva direktiivi artiklitest 29 ja 39 võivad kõnealuste liikmesriikide pädevad asutused nõuda kindlustuse üld- ja eritingimuste edastamist enne nende kasutamist;

b) käesolevas artiklis nimetatud lepingutega seotud kindlustustehniliste eraldiste summa määratakse asjaomase liikmesriigi järelevalve all vastavalt tema eeskirjadele või nende puudumisel tema territooriumil vastavalt käesolevale direktiivile kehtestatud korras. Nende kindlustustehniliste eraldiste tagamine võrdväärsete ja vastavuses olevate varadega ning nende varade asukoht määratakse selle liikmesriigi järelevalve all kooskõlas vastavalt käesolevale direktiivile vastu võetud eeskirjade ja tavadega.

VI JAGU

LÕPPSÄTTED

Artikkel 51

▼M7

Järgmised tehnilised kohandused, mille eesmärk on muuta direktiivide 73/239/EMÜ, 88/357/EMÜ ja käesoleva direktiivi vähemolulisi sätteid, muu hulgas täiendades neid, võetakse vastu vastavalt direktiivi 91/675/EMÜ artiklis 2 osutatud kontrolliga regulatiivmenetlusele:

▼B

— direktiivi 73/239/EMÜ artikli 8 lõike 1 punktis a sätestatud õiguslike vormide lisamine,

— direktiivi 73/239/EMÜ lisas esitatud nimekirja muudatused või nimekirjas kasutatava terminoloogia kohandamine, et võtta arvesse kindlustusturgude arengut,

— direktiivi 73/239/EMÜ artikli 16 lõikes 1 loetletud solventsusmarginaali koostisosade täpsustamine, et võtta arvesse uute rahastamisvahendite loomist,

— direktiivi 73/239/EMÜ artikli 17 lõikes 2 sätestatud minimaalse garantiifondi muutmine, et võtta arvesse majanduslikku ja finantsarengut,

— käesoleva direktiivi artiklis 21 ettenähtud kindlustustehniliste eraldiste kattena lubatavate varade nimekirja ja artiklis 22 sätestatud investeeringute ulatuse eeskirjade muudatused, et võtta arvesse uute rahastamisvahendite loomist;

— direktiivi 88/357/EMÜ lisas 1 sätestatud vastavuseeskirjade leevendamiste muudatused, et võtta arvesse uute valuutariskiturbe vahendite arengut või edusamme majandus- ja rahaliidu suunas,

— määratluste täpsustamine, et tagada direktiivide 73/239/EMÜ ja 88/357/EMÜ ning käesoleva direktiivi ühtne kohaldamine kogu ühenduses,

▼M6

— artikli 15b lõikes 1 esitatud kriteeriumide kohandused, et võtta arvesse tulevast arengut ja tagada käesoleva direktiivi ühetaoline kohaldamine.

▼B

Artikkel 52

1. Filiaalid, kes on alustanud tegevust vastavalt nende asukohaliikmesriikides kehtivatele sätetele enne käesoleva direktiivi rakendamiseks vastu võetud sätete jõustumist, loetakse direktiivi 73/239/EMÜ artikli 10 lõigetes 1–5 sätestatud korra kohasteks. Neid reguleerivad alates kõnealusest jõustumiskuupäevast direktiivi 73/239/EMÜ artiklid 15, 19, 20 ja 22 ning käesoleva direktiivi artikkel 40.

2. Artiklid 34 ja 35 ei mõjuta õigusi, mille on saanud enne käesoleva direktiivi rakendamiseks vastuvõetud sätete jõustumist teenuste osutamise vabaduse alusel tegutsevad kindlustusseltsid.

Artikkel 53

Direktiivile 73/239/EMÜ lisatakse järgmine artikkel:

"Artikkel 28a

1. Iga liikmesriik lubab siseriiklikus õiguses ettenähtud tingimustel tema territooriumil tegutsevatel ja käesoleva jaotisega hõlmatud esindustel ja filiaalidel oma lepinguportfelli osaliselt või tervikuna üle anda samas liikmesriigis asutatud vastuvõtvale kindlustusseltsile, kui selle liikmesriigi või vajaduse korral artiklis 26 nimetatud liikmesriigi pädevad asutused tõendavad, et pärast üleandmise arvestamist on vastuvõtval kindlustusseltsil vajalik solventsusmarginaal.

2. Iga liikmesriik lubab siseriiklikus õiguses ettenähtud tingimustel tema territooriumil tegutsevatel ja käesoleva jaotisega hõlmatud esindustel ja filiaalidel oma lepinguportfelli osaliselt või tervikuna üle anda kindlustusseltsile, kelle peakontor asub teises liikmesriigis, kui selle liikmesriigi pädevad asutused tõendavad, et pärast üleandmise arvestamist on vastuvõtval kindlustusseltsil vajalik solventsusmarginaal.

3. Kui liikmesriik siseriiklikes õigusaktides ettenähtud tingimustel lubab tema territooriumil tegutsevatel ja käesoleva jaotisega hõlmatud esindustel ja filiaalidel oma lepinguportfelli osaliselt või tervikuna üle anda käesoleva jaotisega hõlmatud ja teises liikmesriigis asutatud esindusele või filiaalile, tagab ta, et vastuvõtva kindlustusseltsi liikmesriigi või vajaduse korral artiklis 26 nimetatud liikmesriigi pädevad asutused tõendavad, et pärast üleandmise arvestamist on vastuvõtval kindlustusseltsil vajalik solventsusmarginaal, et vastuvõtva kindlustusseltsi liikmesriigi õigus lubab sellist üleandmist ja et see riik on üleandmisega nõustunud.

4. Lõigetes 1, 2 ja 3 nimetatud tingimustel lubab üleandva esinduse või filiaali asukohaliikmesriik üleandmise, kui ta on saanud riskide asukohaliikmesriigi pädevate asutuste nõusoleku, juhul kui see ei ole üleandva esinduse või filiaali asukohaliikmesriik.

5. Liikmesriikide konsulteeritavad pädevad asutused esitavad oma arvamuse või annavad nõusoleku üleandva kindlustusseltsi päritoluliikmesriigi pädevatele asutustele kolme kuu jooksul pärast taotluse saamist; igasuguse konsulteeritavate asutuste vastuse puudumine selle ajavahemiku jooksul loetakse võrdseks soodsa arvamuse või vaikiva nõusolekuga.

6. Vastavalt käesolevale artiklile lubatud üleandmine avaldatakse siseriiklikes õigusaktides sätestatud tingimustel riski asukohaliikmesriigis. Selline üleandmine jõustub automaatselt kindlustusvõtjate,

▼B

kindlustatud isikute ja muude üleantud lepingutest tulenevate õiguste või kohustustega isikute suhtes.

Käesolev säte ei mõjuta liikmesriikide õigust anda kindlustusvõtjatele võimalus kindlaksmääratud ajavahemiku jooksul pärast üleandmist lepingud lõpetada.”

Artikkel 54

1. Vaatamata kõigile vastupidistele sätetele võib liikmesriik, kus riikliku sotsiaalkindlustussüsteemi antud tervisekindlustuse asemel võib osaliselt või täielikult kasutada direktiivi 73/239/EMÜ lisa punkti A liigi 2 riske kindlustavaid lepinguid, nõuda, et need lepingud järgiksid selle liikmesriigi kehtestatud konkreetseid õigusnorme selles kindlustusliigis üldise hüvangu kaitseks, ja et selle kindlustuse üld- ja eritingimused edastataks enne kasutamist liikmesriigi pädevatele asutustele.

2. Liikmesriigid võivad nõuda, et lõikes 1 nimetatud tervisekindlustussüsteemi hallataks samasugusel tehnilisel alusel kui elukindlustust, kui:

— tasutavad kindlustusmaksed arvutatakse vastavalt riski asukohaliikmesriigis kasutatavatele haigestumustabelitele ja muudele statistilistele andmetele kooskõlas kindlustuses kasutatavate matemaatiliste meetoditega,

— ea pikenemise tarvis luuakse varu,

— kindlustaja võib lepingu lõpetada ainult riski asukohaliikmesriigi määratud kindla tähtaja jooksul,

— leping näeb ette, et kindlustusmakseid võib isegi kehtivate lepingute puhul suurendada või väljamakseid vähendada,

— leping sätestab, et kindlustusvõtja võib vahetada oma senise lepingu uue, lõikele 1 vastava lepingu vastu, mida pakub sama kindlustusselts või sama filiaal ja mis võtab arvesse tema omandatud õigusi. Eriti tuleb arvesse võtta pikeneva ea varu ja uut meditsiinilist läbivaatust võib nõuda ainult kindlustuskatte suurendamise korral.

Sel juhul avaldavad asjaomase liikmesriigi pädevad asutused esimeses taandes nimetatud haigestumustabelid ja muud asjakohased statistilised andmed ning edastavad need päritoluliikmesriigi pädevatele asutustele. Kindlustusmaksed peavad mõistliku aktuaarhinnangu kohaselt olema piisavad, et kindlustusseltsid saaksid täita kõiki oma kohustusi, pidades silmas kõiki oma finantsseisundi aspekte. Päritoluliikmesriik nõuab, et kindlustusmaksete arvutamise tehniline alus edastataks enne toote ringlusse laskmist tema pädevatele asutustele. Samuti kohaldatakse käesolevat lõiget seniste lepingute muutmise korral.

Artikkel 55

Liikmesriigid võivad nõuda, et iga kindlustusselts, kes nende territooriumil omal vastutusel pakub kohustuslikku tööõnnetuskindlustust, järgiks siseriikliku õiguse sellist kindlustust käsitlevaid sätteid, välja arvatud finantsjärelevalvet käsitlevad sätted, mis on ainult päritoluliikmesriigi kohustus.

Artikkel 56

Liikmesriigid tagavad, et kindlustusseltse käsitlevate otsuste puhul, mis on tehtud käesoleva direktiiviga kooskõlas kehtestatud õigusnormide alusel, on õigus pöörduda kohtusse.

▼B

Artikkel 57

1. Liikmesriigid võtavad käesoleva direktiivi täitmiseks vajalikud õigus- ja haldusnormid vastu hiljemalt 31. detsembriks 1993 ja jõustavad need hiljemalt 1. juuliks 1994. Nad teatavad sellest viivitamata komisjonile.

Kui liikmesriigid need meetmed vastu võtavad, viidatakse nendes käesolevale direktiivile või lisatakse sellised viited neile ametliku avaldamise korral. Sellise viitamise viisi näevad ette liikmesriigid.

2. Liikmesriigid edastavad komisjonile käesoleva direktiiviga reguleeritavas valdkonnas nende poolt vastuvõetud siseriiklike põhiliste õigusnormide teksti.

Artikkel 58

Käesolev direktiiv on adresseeritud liikmesriikidele.